

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

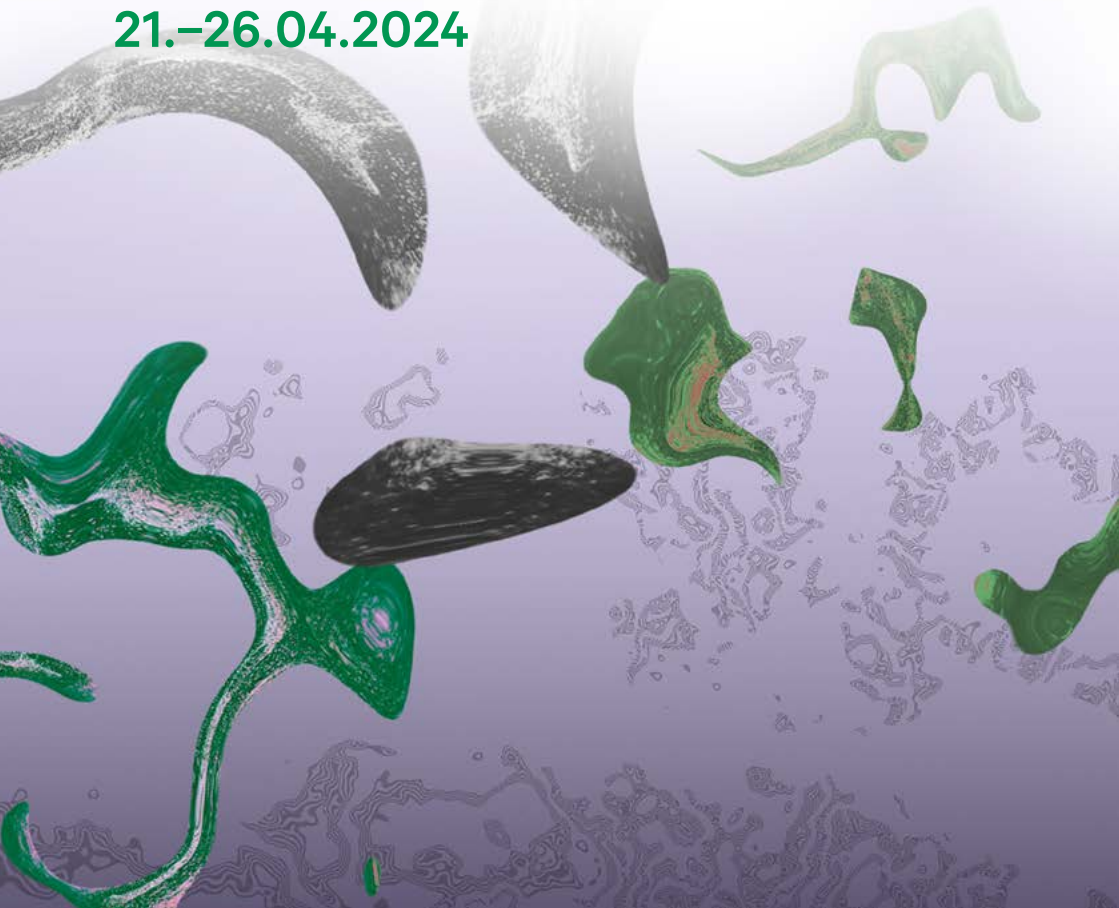

COMMUTE

6

Rahvusvaheline heli, visuaali ja
muusikatehnoloogia festival

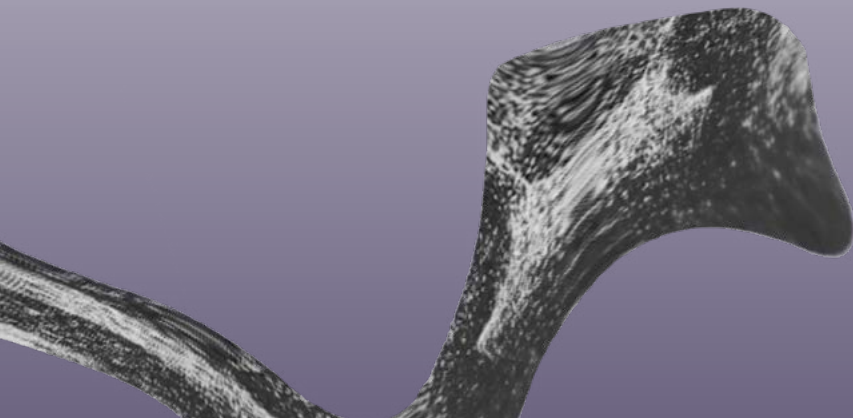
21.–26.04.2024

COMMUTE (COMposition and MUsic TEchnology) on Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia festival, mille fookuses on heli, visuaal ja muusikatehnoloogia. See pakub publikule EMTA heliloomingu ja improvisatsioonilise muusika osakonna uudisteoseid, mis on seotud publiku jaoks terviklikeks kontsertideks. Festivali idee on olnud algusest peale ühendada olemasolev literatuur, professionaalne kogemus ja noorte värsked loomesähvatused, tekitada pinnas ja väljund sünergiaks. Lisaks tudengitöödele kaasatakse festivalile nii kodumaal kui ka rahvusvaheliselt silmapaistvate muusikute-kunstnike loomingut.

Festival toimub 6. korda. Sel aastal on festivali teema „Fons amoris“, mis esineb metafoorse kujundina Pergolesi „Stabat Mater“ tekstis ning tõlgituna eesti keelde tähendab „armastuse allikas“. Armastus kui kõikehõlmav jõud on olnud inspiratsiooniks mitmetele festivalil osalevatele autoritele ning temaatilise fookuse krooniks kõlab festivalil ka Pergolesi meistriteos ise.

FESTIVALI SÜNDMUSED

- **21.04.2024** kl 19 INTERSECTIO | Kino Sõprus **4**
Audiovisuaalsete teoste kinokontsert,
piletid Kino Sõprusest
- **22.04.2024** kl 19 INFINITA MEMORIAE | Eesti Teatri- ja Muusikamuseum .. **11**
Heli- ja ruumiinstallatsioonide näituse avamine
Näitus on edasi avatud 23.–28.04 kl 10–18,
sissepääs muuseumipiletiga
- **23.04.2024** kl 19 FONS AMORIS | EMTA suur saal **13**
EMTA ja Itaalia muusikakõrgkoolides koostööprojekt;
piletid Piletikeskuses, (üli)õpilastele ja pensionäridele tasuta
- **24.04.2024** kl 19 CONUBIUM SONI | EMTA suur saal **16**
Kammerteoste esmaettekanded
- **25.04.2024** kl 19 VOX ELECTRUM | EMTA *black box* **19**
elektroakustilise loomingu eriala ja uue muusika ansambli tudengite
koostööprojekt
- **26.04.2024** kl 19 FABULAE VISIBILES | EMTA *black box* **23**
Löökpillimängija Juanjo Guillemi kontsert

INTERSECTIO

—
Artjom Jurov (1987)

„**Surrounded By Countless Ghosts**“ (2023) (6'20")

Seoses kriminaalse sõjaga, mis toimub Ukrainas, on kunstnik otsustanud filmida vanu (1900ndatest pärinevaid) kaitserajatisi Aegna saarel. Videopilt on moonutatud sedasi, et vaatajad on võimelised nägema seal seda, mida nende fantaasia on suuteline välja lugema abstraktselt visuaalist. Need kaitserajatised on kunagiste lahingute jäänukid ning loovad tausta käesoleva video tarvis, et tuletada meelde praegusel hetkel toimuvaid sõjakoledusi. Seega on käesolev teos ühtlasi ka teatud määral Rorschachi test, kontrollimaks inimese vaimset ja emotsionaalset seisundit seoses raske sõjaolukorraga. Mõned võivad näha videopildis mägesid ja jugasid, teised aga tundmatuseni hävitatud maju, külasid ja linnu. Poetilisemas mõttes moodustavad filmitud ala ja teose pealkiri terviku, mis esitavad küsimuse: kas jätkame samas vaimus ega õpi ajaloost või võtame ohjad oma kätte ning soosime paremaid elamistingimusi laiemas mõttes.

—
Carlo Sampaolesi (heli) (1993), **Tommaso Settimi** (heli) ja **Matteo Castiglioni** (video)

„**Space is Only Noise – Come Fendere un'Ombra**“ (2023) (7'30")

„Space is Only Noise – Come Fendere un'Ombra“ on teos akordionile, *live*-elektroonikale ja visuaalile (ettesalvestatud. Suhe kahe kujundi vahel häirib ja muudab heli kulgemist. Heli võtab vastu varju muutuva identiteedi. See võtab kuju valguse puudumisest või millestki, mis takistab selle läbilaskmist, see muutub kohaloleku projektsiooniks või asjade loomulikuks olekuks, kus valgus on eriline nähtus. Seega muutub seos heli, video, žesti ja füüsilise kohaloleku vahel fundamentaalseks. See laiendab ja ahendab aega, muudab muusikalist süntaksit, toob kuulamise lähemale intiimsusele või eitab igasugust ühendust. Kui tõlgendada festivali teemat „Fons Amoris“, siis heli on ruum, ning käesolev teos räägib loo ruumidest ja inimestest, kes

neis on elanud. Kõikidest ruumidest, mida me oleme ehitanud ja unustanud, hõivanud, asustanud ja muutnud.

Heli on aeg ruumis ja see audiovisuaalne kompositsioon räägib ajast, mida me oleme kokku surunud ja moonutanud. Kogu see aeg, mida me pole tajunud, kuna oleme olnud liiga keskendunud millelegi muule, või mida vastu-pidi pole näinudki mööduvat. Meie ettekujutus sündmuste tihedast ja soga-sest voolust ja meie kaugetest mälestustest on välja venitatud lõpmatusse ja voolavasse aega, unenäos, mis virvendab meie mälus.

Kõik need ruumid, kõik need ajad ja kõik need vaikused omavad kõla, kõla-pilti, mis kajab meie peas. Neil on meie mälu ruumi kõla ja neil on meie taju energia. Kõigil ruumidel, mida me pole asustanud ja kõigil mälestustel, mida me pole kogenud, on meie jaoks kõla. Neil on pildi kõla, mis on mõnikord ebatäielik, muudetud kujuga ja koosneb Puudumistest, mida me täidame, ja teistest, mida me usume, et unustame. Kõik see omab kõla ja me püüame kirjeldada seda nii, nagu meie taju määratleb seda. See on välja venitatud, virvendav ja haaramatu. See hingab ja väänleb, rügab ja puhkab, kuid ei lahu meist kunagi lõplikult.

Kenneth Flak (1975)

„**After This**“ (2023) (8'35"")

„After This“ on meditatsioon, mille fookuses on olemise mööduv olemus. Kas midagi mäletab meid veel pärast meie lahkumist?

Tantsijad: Külli Roosna, Rakesh Sukesh ja Kenneth Flak

Nicola Cappelletti (1978)

„**DHG**“ (2022) (9'45"")

„DHG“ on austusavaldus itaalia kirjaniku Guido Morselli postapokalüptilisele romaanile „Dissipatio H.G“, mis avaldati postuumselt 1977. aastal ja oli kirjutatud veidi enne autori enesetappu, mis on ühtlasi romaani teemaks: kogu inimkonna hajumine on järsk ja ootamatu kontekst, milles suitsiid kaotab oma tähenduse. Ainult audiovisuaalsed jäänused ja mehaanilised vahendid jäävad tunnistama inimkonna varasemat eksistentsi, vahendatud uues suhtes maailmaga, kus aja, ruumi ja keele mõisted on uued paradigmad. Audiovisuaalne teos paljastab helidramaturgia, armastuse sisemise

allika kui suhte ülesehitamise ja uue keele otsingu, milles bassklarneti häälpüüab rekonstrueerida oma eneseteadvust loetamatute signaalide ja eiratud vastuste kontekstis, kus elektroonika kujundab ajataju ning juhuslikud sünkroonsused heli ja pildi vahel ei ole midagi muud kui jääkide ja mitte enam esinevate helide mimeesi puudumine, sest akustiline hajumine vastab suunamuutustele, mida rõhutavad kuulmise degradeerumisprotsessid.

Emilio Casaburi (1999)
„**Light Me Alone**” (2024) (4'20")

Teos kirjeldab ühe inimese heitlusi depressiivse perioodi ajal. Tunne, et sind omab mingi muu olemus, ja võitlus, et sellele mitte alistuda.

VAHEAEG

Hele-Mai Vettik (2002)
„**Verdant Nature**” (2024, esmaettekanne) (8'40")

„Verdant Nature” on inforeklaami alatooniga audiovisuaalne teos, mis soosib loodust kui parimat spaad, kus meeled mängu tulevad – *Verdant Nature*. Sellega on vastanduma pandud stseenid inimtekkelisest garaažikompleksist – *Geographically Sacred Area*, mis on loodusega palju sarnasem, kui võiks arvata. Nii loodus kui ka garaažid on kohad, kust leidub rahu ja vaikust. Hotellitelerite salvestised, olmehelid õuest ja suupill on kõik koos selles filmilikus keskkonnas, tuues vaatajani siduvuse tunde.

Elia Dell'Orco (2002)
„**HUMAN.**” (2023) (3'55")

„HUMAN.” kujutab nägemust elust, kus hüpoteetiline inimeste bioloogiline evolutsioon on kombineeritud tehnoloogiaga. See on laiendanud inimese

võimeid, luues tehnoloogia-organismi hübriidi. Kogu videomaterjal tuleb National Geographicu dokumentaalfilmist „Man: The Incredible Machine“, mida on hiljem töödeldud. Audiomaterjal püüab teisalt esile kutsuda bioloogia-tehnoloogia duaalsust, vastandades digitaalse/süntheetilise päritoluga helisid loodusliku päritoluga helidega.

Rebeca Žukovič (1999)

„**Memento**“ (2023) (7'10")

„Memento“ on rituaalne film, mis uurib naise keha ja sellele suunatud pilku ühiskonnas. Tegemist on teekonnaga läbi psühhofüüsilise trauma ületamise protsessi, mis on jaotatud kuueks etapiks: *ingressus* (sisenemine), *regressus* (regressioon, tagasimine), *sessio* (peatus, sessioon), *progressus* (edasimine), *egressus* (väljumine) ja *remissio* (ülesaamine, leevendus). Alates mälestusesse sisenemisest kuni aktsepteerimise ja kasvamiseni liigub kunstnik rituaalselt läbi etappide, põletades nukufiguuri, mis on loodud tema enda keha mõõtmete järgi. Nukk on valmistatud eeltöödeldud linakanga fragmentidest, mis on kokku ömmeldud punase niidiga. Nuku tegemisel kasutas autor vormi enda kehast, mis tähendas enda keha kõrvalt vaatlemist ja sellega seotud düsmorfsete mõtete analüüsimist. Protsessi käigus töötas autor läbi paavst Innocentius III filosoofilise mõtiskluse „De miseria humanae conditionis“ („Inimolu viletsusest“) ning ühes sellega ka katkendeid Piiblist, paigutades nii enda inimkogemust ja isiklikku kannatust lääne kristliku kultuuriloo kollektiivse kannatuse konteksti.

Yiyang Sun (2000)

„**Breed**“ (8'40")

Taevas on suur, metsik loodus piiritu.

Samal ajal seisab üksildane vaherpuu maailma nurgas.

See kannab tuhandeid seemneid, mis muutuvad liblikateks.

Flirtides ja tantsides üle veemullide.

Nad armuvad.

Edoardo Genzolini (1991, video), **Riccardo Tesorini** (heli)
„**Rather than fall**“ (2021) (8'30")

Rebenemised, teravad rebendid, erosioonid ja põletused. Filmifragmendid, mis ületavad ruumi ja aega mittelineaarsel, katkendlikul viisil. Kutse teisele poole ekraani, mis heidab esmalt pilgu kuristiku sügavusse, et siis uuesti esile tulla, hõljudes graatsiliselt eeterlikus maailmas. Pilt paljastab end, selmet kaduda selles, mida ta meid nägema paneb, ja erinevad keelelised süsteemid plahvatavad tuhandeks tükiks, paljastades ootamatuid seoseid kokkusobimatute maailmade vahel, kuni uute mittemateriaalsete aurade loomiseni.

Uku Õunapuu (2002)
„**purpose**“ (2024, esmaettekanne) (4'30)

„purpose“ (e.k. põhjus, eesmärk) võtab ette igapäevaste objektide indiviidi tasandil ümber mõtestamise. Oma olemuselt käsitleb teos põhjuseid ja eesmärke kui miskit püha ning üdini individuaalset. „purpose“ mõtestab maailma ümber kui suurt põhjuste ja eesmärkide kogumit, mille allüksustel (elus ja eluta loodusel) on kõigil omad põhjused ja eesmärgid ning lõppeks on kaduvuses kõik samal tasandil.

Carlo Siega (1989)
„**Surfaces & Textures #2.0_earthy**“ (9'10")

„Surfaces & Textures #2.0_earthy“ kuulub protsessis oleva uurimuste tsükklisse, mis käsitleb tegeliku ja selle digitaalse representatsiooni sisemist suhet. See algab pinna materiaalsest kontseptsioonist ja selle „sünteesilisest“ vastandist, tekstuurst. Pind on „piirielement“ ühe või rohkemate kehade vahel tegelikus maailmas. See esindab looduses ruumi piirajat, lubades teistsuguse kohalolu läbi puutelise ja visuaalse tekstuuri. Tekstuuri tõlgendatakse siin kui nähtavat kvaliteeti, kahedimensioonilist muutust, mida genereeritakse ja väljendatakse läbi 3D arvutigraafika keele. Seetõttu on see duaalses suhtes järjepidevuse ja katkestuse vahel tekstuuri ja „tera“ ideedega. Selles teoses jagavad heli ja pilt sarnast järkjärgulist

transformeerumise ja transfiguratsiooni protsessi. Loomulik metsakeskkond, mida on filmitud liikuva kaameraga, muundub lõpuks. Realistlikust (päris kaamera) filmimaterjalist muutub pilk digitaalseks keskkonnaks (virtuaalkaamera) värvi klassifitseerimise, punktpilvede ja isegenereruvate digitaalsete tekstuuride kaudu. Isegi akustiline narratiivne kaar liigendub läbi pidevate muundamiste konkreetsetest/analoogsetest ja sünteetilisest/digitaalsetest helidest, kus proovi võtmine on konstitueeritud kui formaalse järjepidevuse protsess, mis võimaldab akustilisi üleminekuid, mis on saadud variatsioonistrateegiate abil.

COMMUTE'i rahvusvahelisele audiovisuaalsete teoste konkursile esitati peaaegu 70 teost 22 riigist. Audiovisuaalne teos pidi olema kirjutatud pärast 2021. aastat, lubatud olid ka akusmaatilised ja elektroakustilised tööd, kui sellel oli juures visuaal; muusikavideod, narratiiviga filmid ja *live*-esitust nõudvad teosed selle kutsungi alla ei kuulunud. Täpsemalt saab tingimuste kohta lugeda festivali kodulehelt www.commute.art.

Žüriisse kuulusid:

Eric André-Freydefont (esimees), Videoformes Festival

Mietta Corli, Centre de Formation Professionnelle aux
Techniques du Spectacle

Vincent Vicario, National School of Art and Design of Nancy

Martin Kirsiste, kunstnik, EMTA audiovisuaalse loomingu vilistlane

Hele-Mai Vettik, EMTA audiovisuaalse loomingu tudeng

Einike Leppik, EMTA audiovisuaalse loomingu õppesuuna
koordinaator

Hans-Gunter Lock, EMTA elektroakustilise loomingu lektor

Paolo Girol, EMTA heliloomingu ja improvisatsioonilise muusika
osakonna peakoordinaator

— 22.04.2024 kl 19 avamine | Eesti Teatri- ja Muusikamuuseum
Näitus avatud 23.04–28.04 kl 10–18, sissepääs muuseumipiletiga

INFINITA MEMORIAE

heli- ja ruumiinstallatsioonid, kõik teosed on loodud COMMUTE#6 jaoks

—

Adla Cameselle Barbosa (1997) „Enne uppumist“

Enne uppumist, mida sa näeksid?

Selles töös väljendab kunstnik soovi näha veel enne suremist endale armsate nägemuste kogumit.

See on audiovisuaalne installatsioon, mis koosneb ruumilisest helist (*surround sound*), video- ja valgusprojektsioonist, skulptuuridest ning nn heliteekonnast, milles on kasutusel enda poolt loodud kõlarid. Kümnest minutist mälestustest on loodud erineva pikkusega kordustsüklite abil tunniajane tihedalt endassehaarav kunstikogemus, mis teostub heliteekonnana. Sõltuvalt tund aega kestvasse installatsiooniruumi sisenemise hetkest kuuleb, näeb ja kogeb iga külastaja midagi täiesti erinevat.

—

Emilio Casaburi (1999) „Potrà Mai Essere I Tuoi Occhi“ („Kas ma võiksin kunagi olla su silmad?“)

Installatsioon käsitleb ideed luua kogemust, millega meenutatakse lapsepõlvesündmusi ja elatakse need uuesti läbi. Ellu äratatakse unenägude ja mälestuste unustatud hääled, viidates samal ajal pidevalt kehale ja selle loomulikule reaktsioonile, mis säärase pöörase nägemusega kaasas käiks.

Kenneth Flak (1975)
„Autopoes“

„Autopoes“ on interaktiivne audiovisuaalne installatsioon, mis võimaldab tajuda ennast läbi erinevate algoritmide ja vahetada neid heli tekitamise kaudu. Pealkiri viitab enese loomise ideele: kuidas me ise end kujundame? Milliseid pilte toodame ja projitseerime, et luua oma väike nurgake maailmas?

Hele-Mai Vettik (2002)
„Flutter“ („Värelus“)

Interaktiivne installatsioon, mis edastab kiindumise tunde, olgu see kas kellessegi või millessegi.

Uku Õunapuu (2002), **Adla Cameselle Barbosa** (1997)
„sequences dedicated to forms in liquid state“

Teos on 47-minutiline sekvens, mille fookuses on materjalide voolavus vedelas olekus. Läbi pöördkäikude ning mitmetasandiliste takistuste liikuv molekulide kogum (tuntud ka kui vesi) ei ole ainult algaine pea kõigele, mis meid ümbritseb, vaid tal on ka omaette iseloom – „sequences dedicated to forms in liquid state“ (järgnevused, mis on pühendatud vedela oleku vormidele).

Sandra Leon (2003), **Adrian Paemurru** (2004), **Emilio Casaburi** (1999)
fotoinstallatsioonid

Sandra Leon, Adrian Paemurru, Emilio Casaburi
„Spatial traces“

„Spatial traces“ on interaktiivne joonistusinstallatsioon, milles publik saab osaleda ja kogeda video, joonistuse, *live*-elektroonika ning heli spatsialisatsiooni sümbioosi.

— 23.04.2024 kl 19 | EMTA suur saal

FONS AMORIS

EMTA ja Itaalia muusikakõrgkoolide koostööprojekt
Piletid müügil Piletikeskuses

KAVA

—
Antonio Vivaldi (1678–1741)

Sinfonia h-moll RV 169 „Al Santo Sepolcro” (1732)

Adagio molto

Allegro ma poco

Sinfonia h-moll RV 169 pealkirjaga „Al Santo Sepolcro” on suure barokiajastu meistri Antonio Vivaldi (1678–1741) loomingus võrdlemisi erandlik teos. Kui üldiselt tuntakse heliloojat tema rõõmsameelse, ülevoolava ja erksa muusika poolest, siis *sinfonia* h-moll näitab Vivaldi teist palet. Teos on kirjutatud vaikse nädala tarbeks ning tõenäoliselt kandsid Vivaldi orbudekodu kasvandikud seda ette paastuaega lõpetaval vaikse laupäeva missal. *Sinfonia* pealkiri „Al Santo Sepolcro” viitab hauale, kuhu Jeesus asetati pärast ristilt võtmist ning võimalik, et Vivaldit ajendas taolist pealkirja panema mõni sellenimeline kirik, mida ta oma Itaalia reise jooksul külastas. Pühalikku ja ülevat tunnet loob teose väljapeetud tempo, ahastuse ja sügava kurbuse meeoleolu saavutab helilooja aga kontrapunktilise faktuuri ning pingerikka ja kromaatilise harmoonia abil, mis tuleb esile juba avaosa esimestes taktides ning jätkub ka teises osas, kus kahe fuuga kromaatilised teemad – üks tõusev ja teine laskuv – lõikuvad, moodustades sümboolselt risti kujutise.

Giovanni Battista Pergolesi (1710–1736)

„Stabat Mater“ f-moll, P77 (1736)

Stabat Mater Dolorosa
Cujus animam gementem
O quam tristis et afflicta
Quae moerebat et dolebat
Quis est homo
Vidit suum dulcem natum
Eja mater fons amoris
Fac ut ardeat cor meum
Sancta mater, istud agas
Fac ut portem Christi mortem
Inflammatum et accensus
Quando corpus morietur

„Stabat Mater“ on varalahkunud itaalia barokkelilooja Giovanni Battista Pergolesi (1710–1736) tuntuim vaimuliku muusika teos ning ka üks kuulsamaid neitsi Maarja auks kirjutatud vokaalteoseid lääne kunstmuusika ajaloos. Tuberkuloosi põdenud Pergolesi komponeeris 12-osalise „Stabat Materi“ oma elu lõpunädalatel, elades frantsiskaani kloostris Pozzuolis. Oletatakse, et selle võis tellida liturgia läbiviimiseks üks Napoli vennaskond, kes soovis asendada Alessandro Scarlatti samanimelist varasemat teost. Pergolesi „Stabat Mater“ sai pärast helilooja surma kiiresti populaarseks ning mitmed heliloojad, sh Johann Sebastian Bach on hiljem selle muusikat kasutanud või ümber seadnud. „Stabat Mater“ on kirjutatud 13. sajandist pärit ladinakeelsele poemile, mis räägib neitsi Maarja kannatustest risti all. Ehkki tekst on vormiliselt võrdlemisi range, edastab see ometi emotsionaalselt sügavat piina ja leina. Pergolesi tõlgendus on kammerlik (üsna väike koosseis), värviküllane ning ooperlikult ekspressiivne, olles kahtlemata mõjutatud helilooja kuulsa lühiooperi „Teenijanna-käskijanna“ helikeelest. Põhirõhk on vokaalliinil, mille kujundamisel lähtub Pergolesi väga tugevalt tekstist; instrumentidel on aga põhiliselt saatefunktsioon ja mitmes osas pillid vaid dubleerivad lauljate partiid. Ehkki loodud kirikliku liturgia jaoks, on Pergolesi „Stabat Materi“ tähendus märksa laiem – meie ette tõuseb väga liigutav ja sügavalt üldinimlik mõtisklus leinast, kannatustest ja surmast.

Visuaalid

Hele-Mai Vettik, Emilio Casaburi, Uku Õunapuu, Sandra Leon

Dirigent ja *basso continuo*: Borrelli Pierfrancesco

(Conservatorio „Domenico Cimarosa“)

Sopran: Ilaria Monteverdi (Conservatorio „Arrigo Boito“)

Metsosopran: Claudia Marchi (Conservatorio „Arrigo Boito“)

Viulid: Fulvio Artiano, Domenico Giannattasio, Leonardo Marzano, Pasquale Picone, Franziska Rosemann, Sofia Vershynina, Mirko Vitiello, Costanza Zappalà (Conservatorio „Giuseppe Martucci“); Federica Durante, Matilde Pellizzari (Conservatorio „A. Steffani“); Triin Alender, Mariia-Sofia Dyka (EAMT)

Vioolad: Johanna Vahermägi (EMTA), Francesco Venga (Conservatorio „Gaetano Braga“)

Tšellod: Danilo Squitieri (Conservatorio „G.B.Pergolesi“),

Henry-David Varema (EMTA)

Kontrabass: Hanna-Ingrid Nurm (EMTA)

Orel: Stefano Canazza (Conservatorio „A. Steffani“)

Conservatorio Statale di Musica „Arrigo Boito“ di Parma

Conservatorio Statale di Musica „Domenico Cimarosa“ di Avellino

Conservatorio Statale di Musica „Gesualdo da Venosa“ di Potenza

Conservatorio Statale di Musica „Giovanni Battista Pergolesi“ di Fermo

Conservatorio Statale di Musica „Giuseppe Martucci“ di Salerno

Conservatorio Statale di Musica „Gaetano Braga“ di Teramo

Conservatorio Statale di Musica „Agostino Steffani“ di Castelfranco Veneto

Kontserdi Itaalia muusikakõrgkoolide võrgustiku koordinaatorid:

Nicola Ventrella (Conservatorio di Musica „Gesualdo da Venosa“ di Potenza)

Claudia Marchi (Conservatorio „Arrigo Boito“ di Parma)

Ernesto Pulignano (Conservatorio di Musica „Giuseppe Martucci“ di Salerno)

Kontsert toimub Itaalia Suursaatkonna toetusel.

— 24.04.2024 kl 19 | EMTA suur saal

CONUBIUM SONI

Muusika intepretatsiooni osakonna, heliloomingu ja improvisatsioonilise muusika osakonna ning doktoriõppe keskuse koostööprojekt

—
Valdimir Trmičić (1983)

„The Thirteen-Star Flower of Cassiopeia“ (2010)

Darius Gustaitis, Eglė Ieva Kazakevičiūtė,
David-Ovid Komlev (akordionitrio)

—
Ekke Västrik (1988)

„Breaking point“ / „Murdumispunkt“ (esmaettekanne)

Darja Goldberg (akordion), Ekke Västrik (elektroonika)

„Murdepunkt“ on teos akordionile ja elektroonikale. Selle töö põhiline fookus on akordioni- ja elektrooniliste helide võimalikult orgaaniline ühendamine. Teose pealkiri lähtub akordioni mängutehnikast, kus eesmärgiks on püsida heli tekkimise ja mittetekkimise piirilal.

—
Alireza Farajianhamedani (1993)

„I suoni tra le luci“ (seade esmaettekanne)

Maria Ridbeck (vioola), Nikita Matsuk (metsasarv)

Vastsündinud tulede haprus ja õrnus sulanduvad helide, tantsu ja kasvuga. Nad eksisteerivad ilma oma valikuta, sulades valu ja surma sisse. Kas olete kunagi küsinud endalt, mis on maailma lõpp? Ma sosistan selle sulle kõrva.

Erik Rauk (2003)

„Introduction et Rondeau-Caprice“ (esmaettekanne)

Patrick Mauer (fagott), Tomislav Šošic (klaver)

„Introduction et Rondeau-Caprice“ fagotile ja klaverile on kui otsene tsitaat romantismiajastu viiulimuusikasse – seda just vormi poolest, kui kirjutati rohkelt teoseid, mis koosnesid kahest suuremast osast: sissejuhatus ja virtuoossust näitav rondo, variatsioonid, tarantella või polonees. Kõlaline pool on vahelduvalt helistikuvaba kui ka kahes kirikulaadis: joonias ja lokrias. Teoses esinevad mitmed karakterid, mis mängivad rolli ühtsuse tekkimisel. Iga rondo episood on oma nägu.

Dimitrios Konstantinos Rizos (1997)

„Scent of an ancient forest“ / „Iidse metsa lõhn“ (2023)

„Iidse metsa lõhn“ on kirjutatud 2023. aastal sooloklaverile; teos esitatakse enne laulu justkui prelüüdina.

Tomislav Šošic (klaver)

„Γιατί βαθιά μου δόξασα“ / „Mu sügavaimale rõõmule“ (esmaettekanne)

Mirell Jakobson (sopran), Tomislav Šošic (klaver)

Selle laulu tekst põhineb Angelos Sikelianóse (1884–1951), ühe 20. sajandi tähtsaima kreeka poeedi luuletusel. Sikelianós on tuntud oma lüürilise ja draamatilise stiili ning metafüüsilise lähenemise poolest. Järgnev luuletus on seotud peamiselt loodusega, tuues esile mõned põhilised eksistentsiaalsed mõtisklused. See on täis müstilist rõõmu ja solidaarsuse tunnet, astudes lepitusega vastu inimese suurimale vaenlasele, surmale.

Gregor Kulla (2000)
„Oja“ (esmaettekanne)

Gregor Kulla (dirigent), Olga Oja (klaver),
Alexander Gonzales Pavlova (viul), Elbe Reiter (viul),
Maria Ridbeck (vioolal), Loo Arukask (tšello)

Ojaga seostub palju asju. Esimesena üks luuletus, mis oli mu vanaema magamistoat sahtlis ja millest ta laenas mõtet, et uputab end ojja ära. Siis Intsi kurmu metsas oja juurde kõndimine. Oja oli nii sügaval metsas ja nii sügaval maa sees. Sellele oli kaks palki peale viidud, et sellest üle saaks. Me läksime kogu aeg sinna ja jäime sinna. Siis Piusa koobaste ojaks kujunenud allikas, kust mäletan, et esimest korda allikavett jõin. Olin väga väike ja vesi oli väga külm. Siis oja Põlva laululava taga, kus me grillisime ja kuhu koer alati auku tahtis kaevata. Seda võib võib-olla ka juba jõeks nimetada. Oja mu sõbra vanematekodus Kullamaal (haha), kuhu nad pärast sauna sisse hüppasid. Minu jaoks liiga külm. Maal oli järv ja siis ojad selle ümber, mida polnud kunagi näha, sest nad olid kaetud igasuguste väätidega. Ainult kuulda.

*Veel kord laulvaks
ojaks end muuda.
Voola veel,
niikaua kui suudad.
Künkail ja kinkudel
ära jää kinni.
Orgusid otsi ja ringle ringi.
Sukeldu, kui oled ummikus teega,
allikana et
välja keeda.*

Aleksander Suuman. Katkend luuletusest „Ojaks saamine“

VOX ELECTRUM

Elektroakustilise loomingu ja kaasaegse muusika ansambli tudengite koostööprojekt

EMTA uue muusika ansambel:

Kärt Katriin Nagel (flööt)

Liisi-Mai Krigul (viiul)

Darja Goldberg (akordion, klaver)

Jolán Kiss (flööt)

Zian Gong (klaver)

Jinxi Wu (klaver)

ettesalvestatud ja *live*-elektroonika autorite esituses

—
Yui Ka Zheng (1999)

„**First Kiss**“ / „Esimene suudlus“ (esmaettekanne)

Otto Friedrich Theodor von Moelleri maal „Esimene suudlus“ püüab kinni paarivahelise võluva ja intiimse õhkkonna. Kui mina vaatan seda maali, meenutab see mulle lootust, et iga hetk, mida me intiimselt jagame, peegeldab meie esmakohtumise süütust ja kirge. Heliteoses sulanduvad elektroonilised elemendid mänguliselt bassflöödi ja akordioniga, luues unikaalse kontrapunkti, mis rikastab atmosfääri.

—
Ieva Matveja (1993)

„**Threads**“ / „Niidid“ (esmaettekanne)

Igalühel meist on oma elulugu, mõnikord kattuvad need lood teiste inimeste omadega. Nagu kangas olevad niidid, kohtume ja loome ühendusi ja sõlmi. Mõned neist on tihedad, mõned on lahtised, kuid auke pole – kõik on omavahel seotud. Iga sõlm, mille me teise inimesega seome, jääb kanga sisse, ja see on see, mida me nimetame eluks. Ja kui me liigume selle keeruka kanga sees, leiame ilu mustrites, mida koos loome.

Merilyn Jaeski (1998)

„Tuhande tule kaugusel“ (esmaettekanne)

Elektroniline heliteos „Tuhande tule kaugusel“ on inspireeritud merelegendist, kus hüljestena elavad olendid võivad võtta inimkuju, koorides endalt hülgenaha. See annab neile võimaluse tulla piiratud ajaks maismaale, kuid naha kadumise korral ei saa nad merre tagasi pöörduda. Neid olendeid, keda on sageli kujutatud hüljesnaistena, iseloomustab teatud salapära ja sisemine vastuolu mereelu ning maise olemuse vahel. Lugu räägib hüljesnaisest, kes seisab silmitsi oma kahe maailma vahelise lõhega, leides seeläbi tee tagasi oma hingekodusse. Vokaalpartii on loodud helilooja väljamõeldud keeles, mille nimeks on Obsidron. See keel on saanud inspiratsiooni eesti, inglise, gaeli, rootsi, islandi, maori ja ungari keeltest. Vokaalpartii esitab helilooja ise, kusjuures ta on ka lauluteksti autor. Järgnevalt on tekst välja toodud eesti ja obsidroni keeltes.

O

tuli, mu sõber.

Ma tulen teisest paigast,

teiselt maalt.

Maalt, kus tuhat valgust

on tuhat safiirsinist tooni,

kuid siinsed inimesed ei taha seda teada.

Kui jutustan neile lugusid,

nii vanu kui uusi,

sellest võluvast paigast,

ei taha siinsed inimesed seda kuulda.

Kui kivikestest kirjutan oma nime

ja asetan need täpselt nii, et kõik oleks öeldud,

ei taha siinsed inimesed seda näha.

O

tuli, mu sõber.

Ma igatsen võimalust naasta

oma ainsasse koju.

Mind kummitab tema laulu magus helk

ja lummab tema helesinine hingemuusika.

Sestap võtangi tagasi selle, mis kuulub mulle

ning jätan siinsed kaldad seljataha,

*ja taas heliseb tintmustas taevas
minu ja mere laul.*

Oh

tuli, mu sõber.

Leekivpunaste sulgedega öösorr

laulab kord serenaadi pihlaka okstes.

Seitsmenurkse tähe kujuline puutükike

triivib kord kuuvalgele liivale.

Aga seni, kuni see hetk saabub,

pean jääma siia

ja ootama.

Ootama, mil on õige aeg.

Oh

tuli, mu sõber.

Taaskord heliseb

tintmustas taevas

minu ja mere laul.

...

O

shəire, mo whee.

Eh nüüema omneo elee,

omneo viijö.

Vijjö si duueh suules

si duueh saaffir hoes,

lahvementsshoo hir ni thooi norö roo.

Qu eh hörösh üü mekne,

gjöhh hee da vii,

si tshen fijero elee,

ahvementsshoo hir ni thooi ahiia roo.

Qu eh skriivas mo wheede,

areetshe vekhamiaan mesh na velne uule,

ahvementsshoo hir ni thooi ershtene roo.

O

shəire, mo whee.

Eh traii vur on chiide

tumo öössone faraatte.

*Eh njoore la meleshö luuajeh si fö edell
da svissheema vee si fö eethe rii.
Su eh naram hashəə vi sö miijö
da kuaarie mehni valöö behtseniio.
Vah obsidian tee
moana, da eh
vimon soheei afooshta roeee.*

O

*shəire, mo whee.
Tuuetuue nehtra om serenaade
veeskaa tedirtooi.
Lamaashte triftivuquu mistjö hüü-ne niiv
om litshee maana hjeueiuh.
Hu enn hir eh löö kontshenajee,
vəsh.
Vəsh vur mo voo.*

ə

O

*shəire, mo whee.
obsidian tee
moana, da eh
vimon soheei afooshta
vaeee.*

Maria-Helena Vain (2001)

„**breath, spacialized**“ / „spatsialiseeritud hingetõmme“ (esmaettekanne)

See lugu on heliloojat läbiva rahuotsingu peegeldus. Loomisprotsessis leidis Maria, et ta püüab vabaneda enda sees elavatest mustritest, mis on seotud ratsionaalse mõtlemise, hirmu ja nendest tuleneva vastupanuga elu paratamatu voolamise ees. Ta mõistis, et sügaval tema sees ootab vaikne stoiline haavatavus avastamist, millele ligi pääsemise üks võtmetest on hingamisele keskendumine. „spatsialiseeritud hingetõmme“ on selle protsessi tulemus. Maria näeb ilu lihtsates helides. Käesolev teos on ood helile, mis tekib hingamisel.

— 26.04.2024 kl 19 | EMTA *black box*

FABULAE VISIBILES

Juanjuo Guillem (löökpillid), kaastegev Külli Roosna
muusika- ja videotehnilised lahendused autorite poolt

—
Kenneth Flak (1975)

„**At a Distance**“ (2024, esmaettekanne) timpanile, videole ja tantsijale

„At a Distance“ on teos löökpillimängija Juanjo Guillemile ja tantsija Külli Roosnale, kes on omavahel seotud läbi interaktiivse videoinstallatsiooni, mida juhivad tantsija jäsemete küljes olevad liikumisandurid. Video toimib löökpillimängija jaoks üha teiseneva partituurina. Pealkiri viitab Albert Einstein kirjeldusele kvantpõimumisest, „tontlikust kaugmõjust“ – nähtus, kus osakesed võivad üksteist mõjutada kohe üle tohutute vahemaade.

—
Juanjo Guillem (1965)

„**Canción desesperada**“ (2013) kahele käsitrummidele ja häälele

„Canción desesperada“ põhineb Pablo Neruda luuletusel, milles poeet räägib südamevalust põhjustatud kannatustest. Teoses tõlgendatakse teksti käte ja hääle abil, kaasates eri kultuuridest pärit naturaalsest nahast instrumendid. Nahk vastu nahka, väljendades kirest tulenevaid tundeid, mõtteid ja emotsioone sellisel viisil, mis suudab meid korraga lohutada ja inspireerida.

—
Andreas Kalvet (2000)

„**Banker**“ / „**Pankur**“ (2024, esmaettekanne) trummikomplektile ja heliobjektidele

„Pankur“ on, nagu nimi ütleb, teos, mille tsentriks on üks tavaline ... pankur. Ta tööpäev on tihe, aga samas äärmiselt üksluine. Ometi tuleb töö õigeks ajaks tehtud saada, enne kui ülemus väga pahaseks muutub. „Pankur“ on osaliselt edasiarendus EMTA *foley*-ansambli (argihelide ansambli) tööst, aga nüüd ilma pildi abita.

Joakim Sandgren (1965)

„**Bandes Invisibles**“ (2022) vibrafonile ja elektroonikale

Kirjutasin teose „Bandes Invisibles“ vibrafonile ja elektroonikale vahemikus 2020–2022 mitmes järgus. Esimest versiooni tegin Pariisis 2020. aasta üleilmse *lockdown*'i ajal ning see valmis 2021. Seejärel võtsin teose uuesti kätte 2022. aastal. Löökpillide lahenduse mõtles välja löökpillimängija: peenikestest kettidest kimbud, mida saab kasutada nii koputades (lühike) kui ka ringjalt hõõrudes (pikk) ning mis teevad teose esitamise võimalikuks. Kompositsioon on üles ehitatud nimetatud kahele identiteedile. Üldine vorm koosneb kahest pikast ja tihedast osast, mille ümber on paigutatud hõredam materjal. See on viies osa kuuest soolost, mida sisaldab 2008. aastal alustatud 15-osaline süit. Muusika on kõlakeskne, kus tugevalt võimaldatud klassikalised instrumendid, mis kasutavad laiendatud tehnikat, on kombineeritud oma elektroakustiliste vastetega.

Botond Bartokos (1999)

„**Timpanisödur**“ (2024, esmaettekanne) timpanile, elektroonikale ja videole

„Timpanisödur“ on mänguline teos, mis seob timpanimängu visuaalidega, muundades esitaja virtuaalses muusikamaailmas navigeerivaks dünaamiliseks protagonistiks. Teose esitajat juhib narratiiv, mille kaudu ta õpib järk-järgult visuaalseid vihjeid interpreteerima, ent esitajal on ruumi ka enda vabale tunnetusele.

Voro García (1978)

„**Narrativas efimeras en un laberinto liquido**“ (2024) marimbale

Zygmunt Bauman kasutas tänapäeva ühiskonna voolavuse ja ebastabiilsuse kirjeldamiseks „likviidsuse“ metafoori. Identiteediotsing on üks probleemidest, mida see „likviidne“ modernsus meile esitab. Töö enda kui subjekti konstrueerimiseks on aeganõudev ning keerleb teatud traditsioonide ja uskumuste ümber, mis funktsioneerivad elu keskse teljena.

Võib-olla võiks Juanjo Guillemi „voolava marimba“ projekt olla seotud selle vajadusega uue identiteedi järele või vähemalt uurida alternatiivset heliruumi.

Olen võtnud Baumani identiteetide voolavuse kontseptsiooni lähtepunktiks, et arendada välja dramaturgia, antud juhul heliidentiteetide dramaturgia. Selleks on kasutatud loomingu protsesse, mis hõlmavad mõnede väga konkreetsete harmooniliste väljade liikumist ja muundumist marimbatrummi esimeses oktavis (C, C_♯, Es, E ja F_♯), kasutades eri materjalist ja erineva kõvadusega trummipulkasid. See võib tekitada ainulaadse (võib-olla üürikese) aistilise kogemuse, mis võib vaidlustada või stimuleerida nii tava-päraseid arusaamu kui ka traditsioonilisi viise, kuidas marimbal toimuvat helidiskursust interpreteerida. Igal juhul on kõik see tagasihoidlik kavatsus stimuleerida uusi viise, kuidas läheneda selle fantastilise instrumendi kuulamisele.

AUTORID · ESINEJAD · ŽÜRIILIHKMED

Eric André-Freydefont

Éric André-Freydefont (žürii esimees) on hübriid- ja digitaalkunsti valdkonna esindaja ning Prantsusmaal Clermont-Ferrandis toimuva pika traditsiooniga Videofor-
mes festivali üks korraldajatest. Viimase 15 aasta jooksul on ta tegele-
nud videoloomingu, installatsioonide, audiovisuaalsete esituste, mäppimise, virtuaalse ja liitreaalsusega, videomängude jm-ga. Ta on võtnud osa paljude žüriide tegevusest Prantsusmaal ja mujal. André-Freydefont juhib ka neli korda aastas ilmuva kaasaegse ja videokunsti aja-
kirja „Turbulences Vidéo” toimetust.

Fulvio Artiano

Fulvio Artiano omandas kraadi viiuli erialal Itaalias maestro Angelo Gaudino käe all ning Itaalia välisministeeriumi stipendiumi toel jätkas õpinguid Praha esituskunste akadeemias prof Ivan Strausi juures ja kammermuusika alal rahvusvahelises akadeemias „Incontri col Maestro” maestro Piernacio Masi juhendamisel. Juba noorena alustas ta aktiivselt kammermuusika esitamist ning ka teoste salvestamist, sh 2011. aastal salvestatud Piazzolla „4 Estaciones Porteñas”, mis pälvis kõrge tunnustuse. Artiano on lisaks õppinud ka filosoofiat ning olnud tegev haridusministeeriumi kureeritud uuringutes. 1994. aastast õpetab Artiano Itaalia konservatooriumides nii muusika-
pedagoogikat kui ka kammermuusikat. 2012. aastast on ta Salerno Giuseppe Martucci konservatooriumi rektor ja ühtlasi kammermuusika eriala koordinaator.

Loo Arukask

Loo Arukask alustas tšellomänguga 2010. aastal Tartu I Muusikakoolis, kus tema esimeseks õpetajaks oli Lauri Sõõro. Hiljem jätkas ta õpinguid Reet Metsa tšelloklas-
sis Heino Elleri nim Tartu Muusikakoolis, mille lõpetas 2020. aastal. Hetkel õpib Arukask Eesti Muusika- ja Teatri-
akadeemias prof Peeter Paemurru juhendamisel. Lisaks on

ta täiendanud end Marko Ylöneni, Paul Sussi ja Henry-David Varema juures. Arukask on mänginud arvukalt erinevates kammer- ja orkestrikoosseisudes, teiste seas Maarjamaa Filharmoonikud, Vanemuise sümfooniaorkester, orkester Ventum ja EMTA sümfooniaorkester. Sellest aastast on ta orkestri Baltic Sea Philharmonic liige. Ta on esitanud Georg Jakob Salumäe, Gregor Kulla ja Marta-Liisa Talveti uudisloomingut. Arukask on teinud kaasa lavastustes „Sajand armastuskirju“ (Tartu Uus Teater, 2018) ja „Konrad Mägi kirjad“ (Theatrum, 2023/24) ning osalenud ansambli Trad. Attack! kontserttuuril ja plaadisalvestusel (2020).

Botond Bartokos

Budapesti Ferenc Liszti muusikaakadeemia tudeng Botond Bartokos on õppinud heliloomingut Márton Levente Horváthi ja Gyula Fekete käe all. Ta on end täiendanud Erasmus programmi kaudu Mimar Sinani Kunstiülikoolis ja oli eelmisel poolaastal vahetusüliõpilane Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias. Aktiivse esitaja ja improviseerijana teeb Bartokos sageli koostööd teiste artistidega. Tema teosed ühendavad tihti mitmekülgseid stilistilisi elemente, sh mikrotonaalsust, elektroonilisi ja visuaalseid komponente erinevate popkultuuri nähtuste rekontekstualiseerimisega.

Pierfrancesco Borrelli

Pierfrancesco Borrelli on Itaalia üks väljapaistvamaid *continuo*-mängijaid. Ta on lõpetanud Napoli San Pietro a Majella konservatooriumi klavessiini erialal ning 1997. aastal omandanud diplomi orkestridirigeerimise alal Burgase riiklikus akadeemias. Borrelli on esitanud barokkmuusikat mitmete vokaal- ja instrumentaalansamblite koosseisus paljudes Itaalia ja Euroopa kontserdisaalides ning teinud koostööd mainekate muusikutega nagu Jaap Schröder, Chiara Banchini, Maxence Larrieu, Barthold Kuijken, Sara Mingardo, Sonia Prina jt. 2015. aastast on ta Spoleto Teatro Lirico Sperimentale õppejõud ja dirigent. Borrelli on ka Napoli San Carlo teatri *continuo* mängija. 2021. aastast teeb ta koostööd Santa Cecilia rahvusliku akadeemiaga, viies läbi barokklaulu kursust. Ta on ka kammeransambli Orfeo

Futuro juht ning ajalooliste pillide ansambli La Burrasca asutaja. Lisaks on ta tegev paljude teiste barokkansamblite töös ning on salvestanud muusikat plaadimärkidele nagu Imprint Records, Inedita, Stradivarius, RAI ja ZDF. Praegu on Borrelli kammermuusika osakonna juht Cimarosa konservatooriumis.

Adla Cameselle Barbosa

Adla Cameselle Barbosa on Hispaania-Portugali juurtega audiovisuaalkunstnik. Hetkel õpib ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias audiovisuaalset loomingut, juhendajateks Eini Leppik ja Paolo Girol. Cameselle Barbosa peamiseks fookuseks on audiovisuaalsete installatsioonide loomine, milles ta püüdleb ruumi ning materjalide tasakaalu poole. Oma loomingus ühendab ta akustilisi helisid helisalvestistega instrumentidest, heli- ning videosalvestisi igapäevaelust ja loodusest. Adla töid võiks kirjeldada kui *ambient*, mis on ülimalt emotsionaalne. Sisu kannavad *surround sound*, valgusprojektsioonid ning kunstniku enda poolt loodud helid ning skulptuurid.

Instagram: @itsadla.mp4

Stefano Canazza

Stefano Canazza on Agostino Steffani nimelise Treviso konservatooriumi rektor ning Treviso munitsipaalteatri Mario Del Monaco kunstiline juht. Ta on õppinud Verona ja Brescia konservatooriumides, omandades diplomi orelit, koorijuhtimise ja kompositsiooni alal. Canazza on õpetanud orelit, gregooriuse laulu ja kompositsiooni Salerno, Palermo, Adria ja Potenza konservatooriumides. Organisti ja klavessinistina on ta andnud aktiivselt kontserte alates 1992. aastast, osaledes paljudel olulistel rahvusvahelistel festivalidel. Canazza on korraldanud ka Toti Dal Monte rahvusvahelist konkursi lauljatele aastatel 2021–2022.

Emilio Casaburi

Emilio Casaburi (1999) on Itaaliast pärit audiovisuaalkunstnik ja helilooja. Ta on õppinud Licinio Refice nimelises muusikaakadeemias Alessandro Cipriani juhendamisel

ning hetkel on audiovisuaalse ja elektroakustilise loomingu vahetusüliõpilane Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Einike Leppiku juures. Oma loomingu käsitleb ta seost enda emotsionaalse hapruse ja välismaailma öövastava segaduse vahel. Loodavates teostes proovib ta jagada kirjeldamatut, keelatud ja lõpuks osadus- ja lähedustunnet, näidates välja inimliku seisundi haprust. Tema teoseid on mängitud paljudel festivalidel ja üritustel, nagu näiteks Greenwichi festival „Heli ja pilt“, URTIcanti filmifestival, Anamorphosis International Film Festival jne.

YouTube: <https://www.youtube.com/@emiliocasaburi5906>

SoundCloud: <https://on.soundcloud.com/52W8J>

Instagram: @emilio_casaburi

Mietta Corli

Milanos sündinud Mietta Corli on omandanud kraadi arhitektuuri alal Milano polütehnikumis ja lõpetanud ka Accademia di Belle Arti di Brera. Ta on õppinud kaasaegset tantsu ja miimikunsti ning laulmist Gabriella Bartolomei käe all. Corli on töötanud Itaalia juhtiva lavastaja ja lavakujundaja Pierluigi Pieralli assistendina, võttes osa paljudest festivalidest ning ooperiteatrite produktsioonidest üle Euroopa. Aastatel 2004–2007 oli ta Portos Circulo Portuense de Opera (CPO) kunstiline nõustaja. Corli uurimistöö keskmes on videokeele kasutus muusikateatris ning sellel teemal viib ta regulaarselt läbi meistrikursusi erinevates riikides. 2007. aastast õpetab ta Pariisi õppeasutuses Centre de Formation Professionnelle aux Techniques du Spectacle.

Instagram: @miettacorli

Elia Dell'Orco

Elia Dell'Orco (2002) on Licinio Refice nimelise Frosinone konservatooriumi audiovisuaalse loomingu eriala tudeng. Ta tegutseb audiovisuaalse ja akusmaatilise kompositsiooni valdkonnas ja on huvitatud *glitch* esteetikast, akusmaatilisest elektroakustikast ning digitaalsest videotötlusest ja protsessimisest.

Mariia-Sofiia Dyka

Mariia-Sofiia Dyka on sündinud Ukrainas Odessa linnas muusikute peres. Aastatel 2008–2019 õppis ta Stoljarski nimelises erimuusikakoolis ning aastatel 2019–2022 A. Neždanova nimelises Odessa konservatooriumis. Alates 2022. aasta septembrist on Dyka Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia tudeng Arvo Leiburi viiuliklassis.

Alireza Farajianhamedani

Alireza Farajianhamedani (1993) on iraani helilooja. Ta avastas oma armastuse muusika vastu 13-aastaselt, kui hakkas viiulit mängima. 2021. aastal lõpetas Farajianhamedani filmimuusika erialal Bologna konservatooriumi Itaalias, kus teda juhendas professor Aurelio Zarelli. Praegu jätkab ta õpinguid kompositsiooni alal Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias, õppides professorite Toivo Tulevi, Helena Tulve ja Tõnu Kõrvitsa käe all. Farajianhamedani looming hõlmab erinevaid teoseid alates soolopaladest kuni keelpillikvartetideni ja kammerorkestritele kirjutatud oopusteni, mis näitab tema kui helilooja mitmekülgset ja loomingulist.

Kenneth Flak

Kenneth Flak (1975) on norra tantsu-, meedia-, ja helikunstnik. Alates 2008. aastast on ta loonud arvukalt etendusi koos eesti tantsukunstniku Külli Roosnaga. Ta on õppinud Norra riiklikus draamakunstide akadeemias ja Amsterdamis kunstikoolis Hollandis ning õpib praegu audiovisuaalset loomingut EMTA-s Paolo Giroli ja Einike Leppiku juhendamisel. Tema põhihuvi on liikumise, heli ja visuaali seos.

www.roosnaflak.com

Voro Garcia

Hispaaniast pärit Voro Garcia on õppinud Valencia konservatooriumis trombooni, klaverit, laulmist, koori- ja orkestridirigeerimist, muusikateadust ja kompositsiooni. Lisaks on ta täiendanud end José Luis Castillo, Mauricio Sotelo, José Manuel López, Salvatore Sciarrino, Brian Ferneyhough, Beat Furreri, Toshio Hosokawa jt heliloomingu meistriklassides. Garcia on olnud paljude konkursside

laureaat ning tema teoseid on tellinud ja/või esitanud paljud institutsioonid, konkursid, festivalid ja koosseisud, sh Intercontemporain Ensemble, Proyecto Guerrero, Ensemble Cepromusic, Arditti Quartet, Quatuor Tana, Court-circuit, Mivos quartet, Proxima Centauri, E-MEX Ensemble, Grup Instrumental, Ensemble Residencias, Espai Sonor, Zahir Ensemble, NeoArs Ensemble, NEXEnsemble, Plural Ensemble, Ensemble Kuraia, Grupo Enigma, Sigma Project, Fukio Ensemble, Lumina Ensemble, Ensemble d'Arts, Sonido Extremo, Spanish Brass jpt. Lisaks on ta olnud mitmel pool resideerivaks heliloojaks. 2003. aastal asutas Garcia kollektiivi Ensemble Espai Sonor, mis on toonud esiettekandele palju uudisteoseid. Praegu õpetab Garcia Valencia konservatooriumis ning on Ensem Festivali kunstiline juht.

Darja Goldberg

Darja Goldberg on õppinud klassikalist muusikat ja muusikateooriat Darmstadtis, kus avastas oma huvi kaasaegse muusika vastu. Peale klassikalise muusika on ta viljelenud erinevaid muusikastiile, sh brasiilia pärimusmuusika, klezmer, vene folk, tango, impro koos tantsuga jpt. Pärast Darmstadtiti jätkas Goldberg õpinguid Münchenis, saades Erasmuse programmi kaudu kandideerida EMTAsse, kus ta nüüd keskendub vabale improvisatsioonile. Tema huvi on teha koostööd heliloojatega ning osaleda erinevates improvisatsiooni ja interdistsiplinaarse kunsti projektides. Goldbergi üldine eesmärk muusikas on tekitada publikus sügavat emotsionaalset ja filosoofilist resonantsi.

Juanjo Guillem

Juanjo Guillem on löökpillimängija, pedagoog, helilooja ja produtsent, kelle põhihuvi on nüüdismuusika ning löökpillide roll selles. Solistina on ta andnud kontserte Hispaanias, Euroopas, Aasias ja Ameerikas; orkestrandina olnud teiste seas Madridi sümfooniaorkestri liige. Mitmed heliloojad on Guillemile kirjutanud teoseid ning ta on esiettekandele toonud palju kontserte löökpillidele ja orkestrile. Huvi tötu pedagoogika vastu asutas Guillem 1994. aastal keskuse Center for Estudios NEOPERCUSIÓN, kus õpetab ja arendab löökpillimängu pedagoogikat. Ta on õpetanud ka Mad-

ridi ja Zaragoza konservatooriumides ning juhendab sageli noori noorteorkestrites, suvekursustel ja meistriklassides üle maailma. Heliloojana on Guillem kirjutanud peamiselt löökpilliteoseid.

Darius Gustaitis

Darius Gustaitis on Leedu akordionimängija, kes lõpetas hiljuti Juozas Gruodise nim konservatooriumi Kaunases Laimonas Salijuse juhendamisel. Praegu õpib ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Momir Novakovići akordioniklassis. Gustaitis osaleb aktiivselt rahvusvahelistel akordionikonkurssidel ja -festivalidel.

Igor Jaćimović

Helilooja Igor Jaćimović unistab kaasaegse helikunsti valdkonnas sellise tähtsuse saavutamisest, et tulevikus kirjutaks tema biograafiat keegi teine. Praegu õpib ta Helena Tulve käe all Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias.

Merilyn Jaeski

Merilyn Jaeski alustas muusikalise hariduse omandamist nelja-aastaselt, võttes klaveritunde Belgias. Pärast Eestisse naasmist alustas ta klaveriõpinguid Vanalinna Hariduskollegiumi Muusikakoolis Ingrid Vooglaidi juures, lõpetades kooli 2018. aastal. Vahemikus 2010–2012 täiendas Jaeski oma teadmisi Hollandis (Afnorth International School). 2021. aastal lõpetas Jaeski Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia muusikateaduse erialal, aastatel 2019–2022 õppis kompositsiooni Georg Otsa nim Tallinna Muusikakoolis Tatjana Kozlova-Johannese juures ning praegu jätkab õpinguid EMTA-s heliloomingu alal Helena Tulve juhendamisel. Teos „Tuhande tule kaugusel“ on valminud Helena Tulve juhendamisel. Heliloojat nõustasid ka Margo Kõlar ja Hans-Gunter Lock.

Soundcloud: <https://soundcloud.com/merilyn-jaeski>

Mirell Jakobson

Mirell Jakobson on lõpetamas magistriõpinguid Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias ooperilaulu suunal prof Nadia

Kuremi klassis. Ta on osalenud Manuela Uhli, Perrine Madoeufi, Natalia Volcenko, Toril Carlseni ning Leonardo de Lisi meistriklässides. Jakobson on solistina üles astunud eri-ilmelistes projektides, nende seas Tüüri „Reekviem“ Kanadas Hamiltoni sümfooniaorkestriga, Schuberti G-duur missa EMTA sümfooniaorkestriga, Purcelli „Ode to st. Cecilia“ Corelli barokkorkestriga jpm. Ta on laulnud mitmetes EMTA ooperistuudio projektides nagu Blacheri „Abstrakte oper. Nr 1“ ja Britteni ooper „Väike korstnapühkija“ ning möödunud sügisel tegi ta oma debüüdi Rahvusooper Estonia laval Pamina rollis Mozarti ooperis „Võlulflööt“.

Artjom Jurov

Artjom Jurov on Tallinnas ja Tartus tegutsev audiovisuaalkunstnik. Ta on õppinud Eesti Kunstiakadeemia vabade kunstide osakonnas maalimist ning praegu jätkab õpinguid Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias audiovisuaalse loomingu alal. Jurov töötab eri sorti heli ja visuaale käsitlevate teoste kallal, alustades muusikavideotest ja lõpetades lühifilmidega.

Andreas Kalvet

Andreas Kalvet on Eesti elektronmuusik ja helirežissöör. Lisaks heliloomingule tegeleb ta ka helindamisega stuudios, kontsertidel ning teatrivaldkonnas. Hetkel õpib ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias elektroakustilise loomingu magistriõppe esimesel kursusel. Ta on Viimsi Gümnaasiumi loomemooduli muusika loomise kursuse õpetaja ja koolibändi juhendaja. Loomingus huvitab teda põhiliselt helisüntees, aga viimasel ajal ka rütmidega mängimine.

Eglė Ieva Kazakevičiūtė

Leedus Kaunases sündinud Eglė Ieva Kazakevičiūtė on õppinud Mikas Petrauskase nim muusikakoolis ning 2018. aastast Kaunase Juozas Gruodise nim konservatooriumis Laimonas Salijuse akordioniklassis. 2022. aastast on ta tudeng Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias, kus teda juhendab Momir Novaković. Ta on osalenud ka Franck Angelise, Mario Stefano Pietrodarchi, Irina Serotjuki, Marie-Andrée Joegeri ja Goran Stevanovichi meistrikursustel.

Kazakevičiūtė on esindanud nii kodumaad kui ka Eestit rahvusvahelistel konkurssidel ning pälvinud eduka osaluse eest tänukirja Kaunase linnapealt ja Leedu presidendilt.

Martin Kirsiste

Martin Kirsiste (1997) on heli- ja etenduskunstnik. 2021. aastal lõpetas ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia audiovisuaalse loomingu eriala magistrantuuri ning tegutseb vabakutselise kunstnikuna, täiendades end hetkel tekstiilkäsitöö alal. Tema loomingu iseloomustavad kompleksed tekstuudid, dramaturgia ja autori kohalolu. Teda huvitavad pärimus, subkultuurid ja öudus.

Jolán Kiss

Jolán Kiss on ungari päritolu flöödimängija, kes alustas muusikaõpingutega oma kodulinnas Cluj-Napocas 10-aastaselt Vasile Gocani ja Raluca Ilovani käe all. Hetkel täiendab ta end Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Mihkel Peäske flöödiklassis ning saab juhendamist ka Heili Rosin-Leivategijalt ja Tarmo Johanneselt. Lisaks arvukatele võitudele riiklikel konkurssidel on Kiss võitnud esikoha rahvusvahelisel konkursil „Nouvelles Étoiles“ (Prantsusmaa). Kiss on mitmekülgne interpret, kellel on kogemusi nii soolo-, kammer- kui ka sümfoonilise repertuaariga. Ta on koostööd teinud dirigentide Toomas Vavilovi, Toomas Kapteni, Paul Mägi, Olari Eltsi ja Jonathan Bloxhamiga ning on osalenud Sebastian Jacot', Jasmine Choi, Renate Greiss-Armini, Pirmin Grehli ja Giedrius Gelgotase meistrikursustel. Tarmo Johannese ja Taavi Kerikmäe juhendamisel on Jolán Kiss alustanud õpinguid kaasaegse muusika erialal ja on koostööd teinud erinevate interpretidega nii akustilise kui ka eksperimentaalmuusika vallas.

David-Ovid Komlev

David-Ovid Komlev on akordionit õppinud Lasnamäe Muusikakoolis ja Georg Otsa nim Tallinna Muusikakoolis ning praegu jätkab õpinguid Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Momir Novakovići klassis. Ta on esinenud nii solisti, kammermuusiku kui ka orkestrandina Tallinnas, Tartus,

Pärnus, Keilas, Raplas jm Eestis. Komlev on võitnud *grand prix* 38. Pärnu akordionimuusika festivalil (2020) ja II koha rahvusvahelisel konkursil Kaunases (2022). Ta on salvestanud CD koos trioga Silenzio ning võtnud osa Accordionfestist. 2023. aastal tõi Komlev esiettekandele Viktoria Grahvi teose „Crescendo for Insane Birds“.

Liisi-Mai Krigul

Liisi-Mai Krigul lõpetas 2023. aastal Tallinna Muusika- ja Balletikooli, olles õppinud algul Elo Tepi ja seejärel Harry Traksmanni viiuliklassis. Praegu jätkab ta õpinguid Traksmanni juhendamisel Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia bakalaureuseõppes. Krigul on osalenud neljal korral Järvi Akadeemia noorte sümfooniaorkestri ja KRATT festivali sümfooniaorkestri töös, samuti võtnud osa ESYO (2019) ja RCO Young (2021) suveakadeemiast. 2023. aastast on ta ka Baltic Sea Philharmonicu liige ning on osalenud mitmetel ÜENSO kontsertidel. Just orkestrites ning mitmetes ansamblites mängimine on tekitanud Krigulis tohutu huvi ja kiindumuse kammermuusika ja orkestrimängu vastu. Kaaslastega musitseerimine ning pidevalt muusikast ümbritsetud olemine on inspireerinud teda otsima muusikast iseennast ja samas tekitanud huvi muusikakultuuri sügavama uurimise ning enda sellesse sobitamise vastu.

Gregor Kulla

Gregor Kulla (2000) on Põlvas sündinud helilooja, etenduskunstnik, kirjanik, kriitik ja modell, kes õpib Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias prof Helena Tulve ja Tõnu Kõrvitsa juhendamisel kompositsiooni. Kulla on varasemalt lõpetanud Heino Elleri Muusikakooli oboe ning heliloomingu erialal (Katrini Alleri ja Anna Šulitšenko juhendamisel). Ta on täiendanud end Novi Sadis Serbias jätkusuutliku kunstilooime vallas (EU School of Participation 2021) ning mitmete mainekate heliloojate meistrikursustel, sh Chaya Czernowini, Federico Favali, Slavomir Horinka ja Jānis Petraškeviči juures. 2020. aastal pälvis Kulla oma tegemiste eest Tartu kultuuriväljal Tartu Noore Kultuurikandja

aunimetuse, järgmisel aastal sai ta kultuurilehe Sirk laureaadiks, 2022. aastal pälvis kirjandusajakirja Värskes Rõhk aastapreemia, „Esimese Sammu“ kirjandusauhinna ning Erkki-Sven Tüüri fondi stipendiumi. Alates 2021. aastast on ta rahvusvahelise nüüdismuusika festivali AFEKT loovprodutsent ja kunstilise juhi assistent. Käesolevast aastast õpetab ta Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemias. Oma loomingus tegeleb Kulla soouuringute, feminismi, vähemus-kultuuride – kväär-kultuuri, *drag*-kultuuri ja ajalooliselt naistekesksete tegevuste –, massimeedia nähtuste ja idamaade filosoofiatega.

Sandra Leon

Sandra Leon on Eesti-Peruu päritolu noor kunstnik, kelle looming püüab edasi anda inimese sisemust ning emotsioone. Tema muusikaline haridustee sai alguse Viimsi Muusikakoolis, kus ta õppis kaheksa aastat flööti ning neli aastat klaverit. Hetkel on ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia audiovisuaalse loomingu esimese kursuse tudeng ning õpib Einike Leppiku ja Paolo Giroli käe all. Iseseisva artistina ta veel ei tegutse, kuid on alates septembrist keskendunud lisaks hariduse omandamisele ka muusika loomisele. Näitusel „Infinita Memoriale“ osalemine on tema loominguline debüüt.

Hans-Gunter Lock

Hans-Gunter Lock sündinud 1974. aastal Halles ja elab alates 2000. aastast Eestis. Ta õpetab ja töötab nii Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias kui ka Eesti Kunstiakadeemias. Locki looming sisaldab elektroakustilist muusikat ja akustilisi kompositsioone erinevatele kammermuusikaansamblikele. Elektroakustilise kompositsiooni vallas on ruumilisus olnud tema kunstilise väljundi lahutamatu osa. Töötades pikka aega 8-kõlari-süsteemiga, eelistab ta viimasel ajal kõrgemat järku ambisoonilist tehnoloogiat. Seetõttu kujundas ta oma kolmemõõtmelise 23 kõlariga mitmekanalilise helisüsteemi, mis on tema stuudios üles seatud või mida saab viia kontsertideks sobivatesse saalidesse. Lock keskendub mikroonaalsetele helikõrgussüsteemidele,

pidades silmas nende spetsiifilisi meloodilisi ja harmoonilisi omadusi, komponeerides nn Bohlen-Pierce helisüsteemi ja 22 võrdse oktavijaotusega skaalaga. Kaasates muusikuid mikrotonaalselt mängima, on ta kasutanud spetsiaalseid instrumente, nagu Bohlen-Pierce klarnet, mikrotonaalselt ümberehitatud kitarr, ehitanud ise spetsiaalseid instrumente (modifitseeritud plokkflöödid, torukellad) ning loonud ka spetsiaalseid intonatsiooniharjutusi paindlike helikõrgustega instrumentidele ja häälele.

Claudia Marchi

Metsosopran Claudia Marchi on õppinud Elvina Ramella käe all ning lõpetanud Rossini akadeemia Pesaros maestro Alberto Zedda juhendamisel. Mitmed rahvusvahelised konkursivõidud panid aluse Marchi professionaalsele karjäärile, alustades nimirolliga Rossini ooperis „Sigismondo“. Marchi ooperirollide hulka kuuluvad La Marquise de Berkenfield (Donizetti „Rügemendi tütar“), Rossini ooperitest Rosina („Sevilla habemeajaja“), Lucilla („La Scala di Seta“) ja Isabella („Itaallanna Alžiiris“), Verdi ooperitest Amneris („Aida“), Meg Page ja Mistress („Falstaff“), Azucena („Trubaduur“), Maddalena („Rigoletto“), Fenena („Nabucco“), Ulrica („Maskiball“) ja Preziosilla („Saatuse jõud“), Carmen (Bizet’ „Carmen“), Santuzza ja Bouillon printsess (Mascagni „Talupoja au“) jt. Ta on soleerinud ka vokaalsümfoonilistes suurvormides nagu Mahleri „Das Lied von der Erde“, Bachi Johannese passioon, Pergolesi „Stabat Mater“ ja Beethoveni 9. sümfoonia. 2017. aastal avaldas Marchi vokaalpedagoogika teemalise raamatu „The Singer and His Instrument“. 2022. aastast õpetab Marchi Parma Arrigo Boito nim konservatooriumis. Samuti koordineerib ta Erasmuse programmi tööd Giacomo Puccini nim ja Gaetano Donizetti nim konservatooriumides.

Ieva Matveja

Ieva Matveja on Lätist pärit helilooja, helikunstnik ja *live*-esineja. Ta on lõpetanud muusikakeskkooli oboemängijana Martins Zälite juhendamisel ja omandanud hiljem kraadi kultuurijuhtimises ja meediaproduksioonis. Uute vormide

ja muusikalise eneseväljendamise võimaluste leidmiseks on Matveja iseseisvalt õppinud ka muusikaproduktsooni ja helirežiid. Ta on esitanud oma muusikat festivalidel, kunstnäituste avamistel jm kultuuriüritustel. Matveja muusika oluline aspekt on tema sügav side loodusega. Tema inspiratsioon pärineb looduses tehtud pikkadest jalutuskäikudest, kus ta jälgib ja uurib helisid, millest saavad keskkonna salvestused. Matveja usub, et välitingimustes salvestamine on nii tööriist kui ka protsess, mille abil on võimalik avastada uusi vaatenurki, mis võivad ootamatult aidata tähendusrikaste kompositsioonide loomisel. Tema töö hõlmab koostööd teiste kunstnikega erinevates meediumides, sealhulgas muusika loomist 3D-videote installatsioonidele, näitustele, teatrietendustele ja helikujundusele ringhäälingus. Uudishimu ja soov muusikat õppida on viinud ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemiasse, kus ta õpib hetkel elektroakustilist loomingut Ülo Kriguli juhendamisel.

Nikita Matsuk

Nikita Matsuk on õppinud metsasarve Nõmme Muusikakoolis ja Tallinna Muusikakeskkoolis Vigo Uusmäe, Mattias Vihmanni, Kalervo Kulmala ning Kalle Koppeli juhendamisel. Käesoleval ajal on ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia bakalaureusetudeng Kreete Jacobi metsasarveklassis. Matsuk on teinud koostööd paljude orkestritega, näiteks Vanemuise sümfooniaorkestri, Rahvusooper Estonia orkestri ja ERSO-ga. Viis aastat on ta kuulunud vaskpillikvintetti Tuulisbrass.

Patrick Mauer

Patrick Mauer alustas fagotimängu 10-aastaselt Nõmme Muusikakoolis Tarmo Velmeti juhendamisel, millele järgnesid kaks aastat õpinguid MUBA-s. Lisaks sai ta ka EMTA noortekadeemia liikmeks, kus teda juhendas Peeter Sarapu. 2023. aasta sügisel alustas Mauer EMTA-s bakalaureuseõpinguid muusika interpretatsiooni erialal, jätkates koostööd Sarapuuga. Samuti on ta end täiendanud meistriklassides Martin Kuuskmanni, Rie Koyama, David Peterseni jt juhendamisel. Patrick Mauer on edukalt osalenud konkurssidel nii Eestis kui ka välismaal. Solistina on tal

olnud võimalus esineda EMTA sinfonietta, KRATT festivali sümfooniaorkestri, Georg Otsa nimelise Tallinna Muusikakooli sümfooniaorkestri, Nõmme Muusikakooli sümfooniaorkestri ja mitmete teiste projektorkestritega. Alates 2022. aastast on Mauer olnud aktiivne liige Kristjan Järvi juhitud Baltic Sea Philharmonicus (BSP), kellega ta on andnud arvukalt kontserte üle Euroopa ja kaugemalgi.

Ilaria Monteverdi

Ilaria Monteverdi on omandanud bakalaureusekraadi *cum laude* klassikalise laulu erialal Palermo Alessandro Scarlatti nim konservatooriumis Patrizia Gentile klassis. Laulmise kõrval õppis Monteverdi ka klaverit, osaledes edukalt rahvuslikel konkurssidel. Ta on võitnud publikupreemia ja noorima artisti tunnustuse Beniamino Gigli-Franci rahvusvahelisel ooperikonkursil (2019) ning I preemia Brescia linna rahvusvahelisel konkursil „Tribute to Maria Callas“ noorte kategoorias (2024). 2022. aastal debüteeris Monteverdi solistina Massimo noorteorkestri ja Cantoria koori ees. Praegu omandab Monteverdi magistrikraadi ooperilaulus Arrigo Boito nim konservatooriumis Parmas Lelio Capilupi juhendamisel. Lisaks on ta osalenud Leone Magiera, Desirée Rancatore ja Alberto Gazale meistriklassides. 2023. aastal tegi Monteverdi debüüdi Carlo Lombardo ja Virgilio Ranzato operetis „Il paese dei campanelli“ ning 2024. aasta märtsis astus üles Adina rollis Donizetti ooperis „Armueliksiir“.

Kärt Katriin Nagel

Kärt Katriin Nagel alustas flöödimängu Tartu I Muusikakoolis Oksana Iljašenko juures. Järgnesid õpingud Heino Elleri Muusikakoolis Heili Rosin-Leivategija ja Heili Mägi käe all. Sellest õppeaastast jätkab Nagel õppimist Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Heili Rosin-Leivategija ja Mihkel Peäske flöödiklassis. Lisaks plaanib ta omandada sel õppeaastal ka kraadi füsioteraapia alal Tartu Ülikoolis. Kärt Katriin Nagel on edukalt osalenud mitmetel vabariiklikel ja rahvusvahelistel konkurssidel ning võtnud osa Jasmine Choi, Renate Greiss-Armini, Niamh McKenna, Julien Beaudiment' ja teiste meistriklassidest.

Hanna-Ingrid Nurm

Hanna-Ingrid Nurm õpib Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias prof Jiri Parviaineni kontrabassiklassis. Kontrabassi hakkas ta õppima 2013. aastal ja tema esimeseks õpetajaks oli Taavo Remmel. Hiljem õppis ta Meeme Saarevälja juures G. Otsa nim Tallinna Muusikakooli eelõppes ja 2017–2021 Linda Villeri ja Regina Udodi juures Heino Elleri Muusikakoolis. Ta on osalenud mitmetes meistriklassides (Petia Bagovska, Siret Lust, Donatas Bagurskas, Jiri Parviainen ja Timo Koskinen) ja kolmel korral Järvi Akadeemia suvekursustel. Hanna-Ingrid on mänginud mitmetes Eesti orkestriprojektides. Aastatel 2018–2022 mängis ta Lääne-saarte Kammerorkestris ja alates 2021. aastast Lõuna-Eesti Kammerorkestris. Külalisena on ta käinud mängimas näiteks Pärnu Linnaorkestris ja Põhjamaade Sümfooniaorkestris. 2022. aastal oli ta konkursi “Noor Helilooja” ansambli liige. Praegu töötab ta Vanemuise teatri sümfooniaorkestris rühmakontsertmeistrina.

Olga Oja

Olga Oja alustas klaveriõpinguid Tartu I Muusikakoolis Marina Ruusmaa klassis. Õpingud jätkusid Heino Elleri nim Tartu Muusikakoolis, kus tema juhendajaks oli Ruth Ernstson. 2019. aastal omandas Oja bakalaureusekraadi Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias lektor Age Juurikase ning professor Peep Lassmanni juures. 2020. aasta kevadel oli tal võimalus täiendada end Peterburi konservatooriumis Jekaterina Murina klaveriklassis. 2022. aastal omandas Oja magistrikraadi klaveri interpretatsiooni erialal ning hetkel jätkab teise magistri õpingutega instrumentaal-kammermuusika alal. Olga Oja on esinenud nii solisti kui ka kammermuusikuna Eestis, Poolas, Lätis, Rootsis, Saksamaal ja Venemaal ning on osa võtnud Alexander Kobrini, Dmitri Baškirovi, Petras Geniušase, Igor Cognolato, Vassili Lobanovi, Mira Martšenko jt pianistide meistrikursustest.

Adrian Paemurru

Adrian Paemurru (2004) on elektronmuusika helilooja. Ta õpib esimest aastat Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias

elektroakustilist loomingut. Eelnevalt õppis ta Vanalinnna Hariduskolleeģiumis kunsti ja heliloomingut, sealhulgas ka 12 aastat klaverit ja 7 aastat tšellot. Adriani loomingus on tähtsal kohal emotsioonide väljendamine ja nendega mängimine, mis ilmneb muusikas tema mitmekesise harmoonia ja meloodia kasutuse kaudu.

Alexander Gonzales Pavlova

Hispaanias sündinud Alexander Gonzalez Pavlova alustas viiulimänguga 5-aastaselt ning vanuses 8–12 kuulus ka Galicia noorte sümfooniaorkestri koosseisu. 2014. aastal võitis ta II koha kolmandal Vigo rahvusvahelisel konkursil ning 2017. aastal sai II preemia noorte interpretide konkursil Osunas. Aastatel 2018–2020 õppis ta Purcelli muusikakoolis Londonis Anna-Liisa Bezrodny käe all, olles osa ka kooli sümfooniaorkestrist ning astudes üles saalides nagu Leeds Court, South Bank Centre'i Purcell Room, Queen Elizabeth Hall ja Cadogan Hall. Käesoleval ajal lõpetab Alexander Gonzalez Pavlova õpinguid Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias prof Mari Tampere-Bezrodny juhendamisel. Ta on soleerinud EMTA ja Sibeliuse akadeemia ühiskontserdil ning astunud üles koos EMTA barokkorkestri ja EMTA kammerorkestriga. Viiuldaja on osa võtnud arvukatest meistrikklassidest, sh Michael Vaimani, Roi Shiloachi, Réka Szilvay, Michael Foyle'i, Tali Kravitz, Natalia Lomeiko, Remuz Azoitei, Juri Žislini jt juhendamisel.

Giovanni Battista Pergolesi

Giovanni Battista Pergolesi (1710–1736) oli itaalia barokk-helilooja, viiuldaja ja organist ning ühtlasi üks olulisemaid Napoli koolkonna esindajaid. Valdava osa oma lühikesest elust oli ta erinevate patroonide teenistuses, sh Stigliano vürsti Ferdinando Colonna ja Maddaloni hertsogi Domenico Marzio Carafa juures. Ehkki Pergolesi elas vaid 26-aastaseks, jõudis ta kirjutada mitu märgilist teost – tema lühiooper „Teenijanna-käskijanna“ mängis olulist rolli *opera buffa* ajaloos, *opera seriat* „L'Olimpiade“ peetakse 18. sajandi esimese poole üheks väljapaistvamaks tõsiseks ooperiks ning „Stabat Mater“ kuulub vaimuliku muusika meistriteoste hulka.

Ernesto Pulignano

Ernesto Pulignano on lõpetanud Matera konservatooriumi klaveri alal ja Bologna ülikooli muusikateaduse erialal. Praegu on ta Salerno Giuseppe Martucci nim riikliku konservatooriumi aserektor, rahvusvaheliste suhete koordinaator ning saateklassi ja korrepetitsiooni professor. Ta on olnud paljude rahvusvaheliste ooperikonkursside kontsertmeister, teinud koostööd mitmete ooperiteatritega ning saatnud Barbara Frittoli, Luciana D'Intino, Elizabeth Norberg-Schulzi ja Katia Ricciarelli meistiklasse. Pulignano uurimisteemadeks on 19. sajandi ooperi dramaturgia ja analüüs, klaverisaate õpetamine ning Lucania piirkonna muusikalise pärandi avastamine, millest ta on avaldanud artikleid ning pidanud ettekandeid rahvusvahelistel konverentsidel. Lisaks on Pulignano toimetanud mitmeid väljaandeid, katalogiseerinud heliloojate töid ning korraldanud konverentse. Pulignano on kaasatud ka Itaalia haridusministeeriumi töösse ning ülikoolide ja teadusasutuste evalveerimisse.

Erik Rauk

Erik Rauk alustas muusikaõpinguid 9-aastaselt Rae huvialakoolis viiuli erialal ning jätkas hiljem Tallinna Muusikakeskkoolis Niina Murdvee klassis, ilmutades samal ajal üha suurenevat huvi ka kompositsiooni vastu. Praegu õpib ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias heliloomingut prof René Eespere juhendamisel. Rauk on osa võtnud mitmest EHL-i noore helilooja konkursist, saavutades auhinnalisi kohti. Hetkel paelub teda komponeerimisel enim mikrotonaalsusega mängimine ning kõlavärvide peenhäälestamine.

Elbe Reiter

Elbe Reiter lõpetas Tallinna Muusikakeskkooli 2022. aastal Kristina Kriidi ja prof Mari Tampere-Bezrodny klassis. Hetkel jätkuvad tema õpingud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias samade õppejõudude juures. Reiter on osalenud mitmetel konkurssidel ja festivalidel nii Eestis kui ka välismaal, sh saavutanud laureaadi tiitli 2021. aastal toimunud ESTA Eesti noorte keelpillimängijate konkurss-festivalil ja

kolmanda koha Vilniuses aset leidnud konkursil „Baltic Strings 2022”. Ta on soleerinud TMKK sümfooniaorkestri ja EMTA kammerorkestri ees ning osalenud mitmetel meistrkursustel, sealhulgas Evan Rothsteini, Michael Foyle'i, Nicolas Dautricourt', Anna-Liisa Bezrodny, Fjodor Shevrekuko, Alissa Margulise jt juhendamisel.

Maria Ridbeck

Maria Ridbeck õpib Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Johanna Vahermägi viololaklassis. Eelmise semestri veetis ta Kopenhaagenis Taani kuninglikus muusikaakadeemias, kus õppis Tim Frederikseni ja Asbjørn Nørgaardi juures ja kus jätkab oma muusiku teed ka edaspidi. Õpingute kõrval on Ridbeck tegelenud kultuurikorraldusega nii Kopenhaagenis kui ka Eestis, olles osa kunstnike ja interpreete ühendavast kogukonnast ja regulaarsetest loomeüritustest.

Dimitrios Konstantinos Rizos

Dimitrios Konstantinos Rizos alustas oma muusikaõpinguid Pireuse muusikakoolis, kus tegeles mitme valdkonnaga ja õppis Nikos Zarkose juhendamisel klassikalist kitarri. Muusikateooria ja kompositsiooni bakalaureuseõppe lõpetas ta Ateena Kreeka-Ameerika Ülikoolis, kus tema peamised kompositsiooniõppejõud olid Panagiotis Liaropoulos, Theodore Antoniou ja Savvas Tsiligiridis. Lisaks heliloomingule õppis ta dirigeerimist Andreas Tselikase juures. Samuti õppis ta Pireuse munitsipaalkonservatooriumis harmooniat ja kontrapunkti Iosif Valet' juhendamisel ning klaverit Maro Fragkouli käe all. Rizose heliloomingu hulka kuulub muusika sooloinstrumentidele, klaverile ja häälele, kammer- ja orkestrimuusika. Praegu õpib ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Arvo Volmeri juures orkestridirigeerimist ja Helena Tulse juures kompositsiooni.

Joakim Sandgren

Joakim Sandgren on õppinud kompositsiooni Stockholmi kuninglikus muusikakolledžis (1991–1998). 2000. aastal lõpetas ta IRCAM-is arvutipõhise kompositsiooni kursuse ning 2003. aastal omandas magistrikraadi Pariisi ülikoolis

Horacio Vaggione juhendamisel. Tema teosed on kõlanud paljude koosseisude esituses ning festivalidel nagu Darmstadti rahvusvahelised suvekursused, Varssavi sügis, ISCM, Les Musiques, Sound of Stockholm, GAS ja Huddersfieldi kaasaegse muusika festival. 1997. aastal alustas Sandgren komponeerimist arvuti abil ja alates 1998. aastast komponeerib ta oma enda välja töötatud kompositsioonikeskonna abil. 2003. aastast on Sandgreni muusika täielikult orienteeritud töötamisele instrumentide sekundaarsete helide kallal. Need helid on sageli väga madala intensiivsusega ja neid tuleb sageli mikrofonide abil võimendada. Kompositsioonide ülesehitus meenutab „instrumentaalset granulaarset sünteesi“. Isegi kui Sandgreni kompositsioonid on instrumentaalsed, on need kavandatud ja komponeeritud nii, nagu me komponeerime elektroakustilist muusikat. 2008. aastal alustas ta viieteistkümnest osast koosneva süüdi loomist erinevatele koosseisudele ja mitmekanalilisele elektroonikale.

Carlo Siega

Carlo Siega on kitarrist, multimeedia kunstnik ja teadlane. Tema multimeedia teoseid ja installatsioone on esitletud Austrias (Echoraum, Vienna), Itaalias (MA/IN Festival, Festival Teatri del Suono, Venice International Art Fair 2023), Saksamaal (Internationales Digitalkunstoffestival, Stuttgart; Frequenz Festival, Kiel) ja Hispaanias (MUSAC, León; Santiago de Compostela, Vigo). Tema praegused projektid mõtestavad ümber interpreedi kui helilooja-interpreedi rolli uute audio-video ja multimeedia tehnoloogiate abil, määratledes uuesti ümber kirjutamise ja esitamise kontseptsiooni. Siega on pälvinud mitmeid auhindu, sh mainekas Kranichsteiner Musikpreis ja National Prize of the Arts (Itaalia).

Danilo Squitieri

Danilo Squitieri on õppinud paljudes kõrgkoolides (Campobasso konservatoorium, Santa Cecilia akadeemia, Baseli akadeemia, Staufferi akadeemia, Chigiana akadeemia), saavutades kõikjal kõrged õpitulemused. Ta on võitnud arvukalt auhindu ja esimesi preemiaid nii kodumaistel kui

ka rahvusvahelistel konkurssidel. Squitieri on üks Adorno Quarteti asutajatest, millega on pälvitud näiteks Vienna ülikooli auhind „2nd Wiener Schule Preis“ (2016) ning võit Rimbotti konkursil (2018). Squitieri on teinud koostööd Miguel da Silva, Gary Hoffmani, Augustin Dumay', Renaud Capuçon, Augustin Dumay' ja Jean-Claude Vanden Eyndeniga. Ta on esinenud koos Santa Sofia orkestri, Roma Tre orkestri ja Harkivi sümfooniaorkestriga ning salvestanud muusikat plaadimärkidele Decca Italia, Sony Classical, Fuga Libera, Philips Collection ja Stradivarius. Praegu õpetab Squitieri Pergolesi nim konservatooriumis Fermos.

Yiyang Sun

Yiyang Sun on sündinud 2000. aastal Shanghais Hiinas. Praegu õpib ta Eesti Kunstiakadeemias, keskendudes iidolite kujutamisele animafilmis. Tema loomingut on näidatud rahvusvahelistel filmifestivalidel nagu Animafest Zagreb, PÖFF Shorts, Animateka Animated Film Festival, Artron Art Center jt. Lisaks filmikunstile huvitab Suni ka keraamika, helide maailm ning käpiknukkude valmistamine.

Tomislav Šošić

Tomislav Šošić on õppinud klaverit ja muusikateooriat Splitis asuvas kunstiakadeemias ning omandanud 2021. aastal bakalaureusekraadi džässklaveri alal Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Kristjan Randalu juhendamisel. Praegu jätkab ta õpinguid EMTA-s saateklassi erialal Kristi Kapteni juures. Šošić on täiendanud oma oskusi mitmetes meistriklassides ja klassikalise muusika seminaridel. Lisaks interpretatsioonile huvitab teda ka kompositsioon ja arranžeerimine. 2008. aastal sai koor Cappella Juris Šošići teose „Under the Cross“ esiettekande eest rahvusvahelisel festivalil Cro Patria III preemia. Šošić on osalenud ooperite „Diocletianus“ (Tijardović, 2012) ja „Mila Gojsalića“ (Gotovac, 2023) esietendustel Horvaatia rahvusteatis ning lisaks on ta töötanud kahes tantsukoolis ja saatnud tsirkusetendust „The Maid“, mille muusika ta samuti kirjutas ja arranžeeris. Ta on saatnud ka koore Sireen, Voces, Zvezdice ja Ivan Filipović.

Yui Ka Zheng

Hongkongist pärit Yui Ka Zheng on omandanud bakalaureusekraadi Hongkongi esituskunste akadeemias Cheung Pui-shani ja Li Kar Yee juhendamisel. Praegu õpib ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia magistrantuuris elektroakustilist loomingut Malle Maltise ja Margo Kõlari käe all. Tema olulisemate tööde hulka kuuluvad „Tract“, „Lo Ting“, „Epitome of the City“, „ERRORPunk“ ja „Be Water, My Friend“. Yui Ka Zheng on pälvinud Hongkongi esituskunste akadeemia stipendiumi (2020–2023) ja Doming Lami mälestusstipendiumi (2023).

Youtube: @yuikazheng8435

Soundcloud: <https://soundcloud.com/zheng-yui-ka-bonnie>

Instagram: @ykmusicbox

Rebeca Žukovič

Rebeca Žukovič ehk IRENE on kunstnik, muusik, vokalist, helilooja ja luuletaja, kelle loometöö keskmes on peamiselt videoformaad, kuid ka installatsioon ja ruumipõhine teemakäsitus. Tema teostes väljendub sügav huvi keha ja inimkogemuse vastu, samuti soolise identiteedi ning naiselikkuse küsimuste suhtes. Žukoviči loomingus leidub sageli viiteid pärandile ja ajaloolistele materjalidele ning ta pöörab erilist tähelepanu teksti ja inimehale kasutamisele. Viimastel aastatel on Žukoviči huvikeskmes olnud pilgupoliitika ja mateeria küsimused digiajastu kontekstis.

Instagram: @project.irene

Riccardo Tesorini

Riccardo Tesorini elab ja töötab Bolognas. Ta on õppinud helirežiid Bologna rahvuslikus filmiakadeemias ning omandanud magistrakraadi California ülikoolis Los Angeleses (UCLA). Samuti on ta lõpetanud Francesco Morlacchi nimelise konservatooriumi Perugias, spetsialiseerudes elektroonilisele muusikale ja uutele tehnoloogiatele. Tesorini on täiendanud end Helsingi Sibeliuse akadeemias ning jätkab praegu õpinguid Giovanni Battista Martini nim Bologna konservatooriumis. Tema loominguline tegevus on mitmekülgne, hõlmates filmimuusikat, helidisaini, elektroakustilisi projekte, heliinstallatsioone ja kõlakunsti (*sound art*), see-

juures köidab teda iseäranis muusika ja pildi ühendamine. Tesorini teoseid on esitatud festivalidel nagu Nycemf, Tama, Siids, Audi Rocket Festival, Spatial Audio Week, Arte e Scienza, CRM, Smc, Sound & Music Computing Conference and Seeyousound, MA/IN Festival, CIM, Acusmatiq, Martini Elettrico, Anamorphosis Festival, Segnali and Suoni Controvento, Wild Mazzini Art Gallery, Alfonso Fratteggiani Bianchi Atelier, Solitunes, With Eezu: Museo Civico Palazzo della Penna w/Tomaga, Antifestival w/Tootard, BeatFestival, Chroma Festival, Sofar Sound, Giardini del Frontone, Teatro Basilica jpt.

Johanna Vahermägi

Violamängija Johanna Vahermägi tegutseb vabakutselise solisti, kammermuusiku ja orkestrandina nii kodu- kui ka välismaal. Alates 2016. aastast töötab ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia vioola ja kammermuusika lektorina. Vahermägi on soleerinud ERSO, Jeruusalemma Muusika- ja Tantsuakadeemia kammerorkestri ning Young European Chamber Orchestra ees kontsertidel Eestis, Iisraelis ja Itaalias. Ta on üles astunud arvukatel rahvusvahelistel festivalidel ning teinud koostööd muusikutega nagu Achinoam Keisar, Ido Azrad, Guy Braunstein, Amihai Grosz, Nicolas Chumachenko, Sharon Roffmann, Roi Shiloah, Marina Chiche, Zvi Plessner, Anna Staskiewicz, Ivori Ilja, Triin Ruubel, Henry-David Varema, Riivo Kallasmaa, Sten Heinoja jpt. Vahermägi on osalenud Barcelona Liceu ooperiteatri orkestri, Jeruusalemma sümfooniaorkestri, Eesti Festivaliorkestri, ERSO, Tallinna Kammerorkestri jpt orkestrite töös. Ta on salvestanud mh Arvo Pärdi, Dmitri Šostakoviči, Luis de Pablo jt muusikat vokaalansambliga Vox Clamantis, Eesti Festivaliorkestriga, ansambliga Ensemble Plural ja ERSOga. Vahermägi on lõpetanud Tallinna Muusikakeskkooli õp Viljar Kuuse õpilasena, bakalaureusekraadi omandas ta Hispaanias Aragoni Kõrgemas Muusikakonservatooriumis prof Avri Levitani klassis ning magistrikraadi Iisraelis Jeruusalemma Muusika- ja Tantsuakadeemias prof Roi Shiloahi (vioola) ja prof Zvi Plesseri (kammermuusika) klassides. Ta on võitnud I preemia „Illa de Menorca FIDAH“

solistide konkursil Hispaanias (2011) ning David Gritsi nim keelpillimängijate konkursil Jeruusalemmas (2015). Johanna Vahermägi on pälvinud Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapremia tiptasemel kontserttegevuse eest (2017).

Maria Helena Vain

Maria Helena Vain on Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia elektroakustilise loomingu esimese aasta tudeng (õp. Ülo Krigul). Vain loodab oma muusikaga saavutada nii eneses kui ka kuulajas meditatiivset või kõrgendatud meeleseisundit. Ta armastab helisid, mis võivad esmapilgul tunduda igapäevased või ebahuvitavad, kuid millel võib olla lähemal kuulamisel suur potentsiaal muusikaliste elementidena, näiteks metallist värava kõle kriuksumine, paberi rebimise terav ent mahlane tämber või jalgratta kodarate ringi käimise örn klöbin. Vain näeb ilu lihtsates helides.

Henry-David Varema

Henry-David Varema on lõpetanud Tallinna Konservatooriumi Peeter Paemurru juhendamisel, täiendanud end Müncheni Kõrgemas Muusikakoolis Walther Nothasi tšelloklassis ja Berliini Kunstide Ülikoolis prof Wolfgang Boettcheri käe all ning omandanud doktorikraadi Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias. Aastatel 2003–2009 oli ta Berliinis resideerinud rahvusvaheliselt hinnatud keelpillikvarteti Petersen Quartett liige, mille koosseisus esines ta mainekates kontserdisaalides nagu Carnegie Hall, Wigmore Hall, Müncheni Herkulesaal, Theatre de Chatelet, Zürichi Tonhalle, Sydney Angels Place jm. Ta on olnud külaliskontsertmeister Müncheni Kammerorkestrites ja Auckland Philharmonia sümfooniaorkestris ning töötanud ühe hooaja Sydney sümfooniaorkestri tšellorühma abikontsertmeistrina. Kammermuusikuna annab ta regulaarselt kontserte Ivari Ilja, Mihkel Polli, Sten Lassmanni, Anna-Liisa Bezrodny, Triin Ruubeli, Mari Poll-Novakovići, Johanna Vahermägi ja paljude teistega. Aastast 1997 on Varema töötanud Rahvusoper Estonia orkestri soolotšellistina. 2001. aastast on Henry-David Varema EMTA

tšello- ja kvartetiõppejõud (aastast 2016 professor) ning käeoleval ajal töötab ta EMTA loometegevuse ja välissuhete prorektorina.

Francesco Venga

Francesco Venga on lõpetanud Avellino Domenico Cimarosa nim konservatooriumi viiuli ja vioola alal kõrgeimate hinnetega. Aastatel 2011–2017 täiendas ta end violamängus Bruno Giuranna juures Cremona Staufferi akadeemias ning Siena Chigiana akadeemias. 2017. aastal omandas Venga diplomi *cum laude* ka kammermuusikas Carlo Fabiano käe all Santa Cecilia akadeemias. Quartetto Felixi liikmena on Venga sage külaline paljudel festivalidel ning 2019. aastal pälvis kvartett Itaalia presidendilt Sergio Mattarellalt Giuseppe Sinopoli nim preemia. Samal aastal esines Venga esimest korda Itaalia radio otseülekandes. Venga on vioola kontsertmeister Napoli San Carlo teatri orkestris, Petruzzelli teatri orkestris, Orchestra Filarmonica Marchigianas, Orchestra Regionale Toscanas ja Orchestra di Padova e del Venetos. 2023. aastal osales ta vioola kontsertmeistrina ka Innsbrucki varajase muusika festivalil. 2024. aasta veebruarist õpetab ta violat G. Braga nim konservatooriumis Teramos.

Hele-Mai Vettik

Hele-Mai Vettik (tuntud ka kui VÜNEX) on kunstnik, kes tegeleb heli ja visuaaliga, mis on omavahel lõimitud hääle, flöödi, olmelide ja sünteesitud kõladega. Tema filmilik puudutus nii pildis kui ka helis sulandub loodusest inspireeritud mustrite ja voolavusega, mis võib olla üllatavalt ootamatu, aga samas ödusalt äratuntav. Vettiku muusikaline teekond algas Nõmme Muusikakoolis, kus ta õppis seitse aastat flööti. Pärast seda tekkis tal sügav huvi fotograafia ja filmi vastu, mille aja jooksul tegi ta hulgaliselt fotosessioone, muusikavideoid ja lühifilme. Hiljem hakkas ta oma käe all muusikat kirjutama ja produtseerima. Soovist muusikat sügavamini tundma õppida, otsustas Vettik astuda 2022. aastal Eesti Muusika- ja Teatriakadeemiasse audiovisuaalse loomingu erialale, kus teda juhendavad

Einike Leppik ja Paolo Girol. Täna tegeleb ta audiovisuaalsete teoste loomisega ja laulude kirjutamisega, mis peegeldavad tema enda tähelepanekuid oma käitumismustrite ja mõttemaailma suhtes.

Instagram: @heltskar @vynexcopter

Facebook: <https://www.facebook.com/vynexcopter/>

Youtube: https://www.youtube.com/channel/UCWlpMywC02J7_6dNyN-GZUiA

Vincent Vicario

Vincent Vicario on videograaf, toimetaja ja audiovisuaalse loomingu õpetaja Nancys Prantsusmaal. Ta on õppinud kinematograafiat (MA, Institut Européen de Cinéma et d'Audiovisuel) ning on alates 2007. aastast Nancy kunstija disainikooli (National School of Art and Design) videotehnoloogide töötubade juht. Vicariot mõjutavad nii filmi- kui ka muusikavaldkond ja seda nii eksperimentaalsemates kui ka populaarsemates kokkupuutepunktides. Oma loomingu kasutab ta sageli olemasolevat filmimaterjali (leitud materjal), samuti on tema jaoks olulised heli ja pildi vahelised seosed ning uute visuaaltehnoloogiate kunstilised ja sotsiaalsed kasutusalaad.

Antonio Vivaldi

Antonio Vivaldi (1678–1741) oli itaalia barokiajastu üks kuulsamaid heliloojaid ja viiulimängijaid. Ta sündis Veneetsia Markuse kiriku viiuldaja peres ning sai nii muusiku- kui ka vaimulikuhariduse. Suure osa oma elust õpetas Vivaldi tütarlaste kloosterkoolis *Ospedale della pietà*, kus juhtis ka oma aja üht parimat orkestrit. Vivaldi erakordselt mahukas loominguunimekirjas (u 770 teost) on ligi poolsada soolokontserti erinevatele pillidele, neist tuntuimad „Aastajad“. Lisaks komponeeris ta rohkesti kantaate, oratooriume ja oopereid. Vivaldi mõju ulatus mitte ainult tema kaasaegseteni, vaid ka järgmise põlvkonnani, teiste seas tundis tema loomingut põhjalikult Johann Sebastian Bach.

Ekke Västriik

Ekke Västriik on eesti helilooja, kelle põhifookus on elektrooniline muusika. 2011. aastal omandas ta Balti Filmi- ja Meedia-kooli helirežii erialal bakalaureusekraadi. Västriik jätkas õpinguid Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias, lõpetades kooli 2016. aastal bakalaureusekraadiga elektroakustilise loomingu alal ning 2018. aastal magistrikraadiga heliloomingu erialal. Alates 2022. aastast õpib Västriik EMTA doktorantuuris, uurides interpretatsiooniakti loomist elektronmuusikas teosespetsiifilise noodikirja arendamise kui kompositsiooniprotsessi kaudu. Västriik on Eesti Elektroonilise Muusika Seltsi üks asutajatest (2017) ja Eesti Elektroonilise Muusika Seltsi Ansambli liige.

Uku Õunapuu

Uku Õunapuu on elektroonilise muusika taustaga videokunstnik ja helide looja, kes otsib igapäevaselt viise, kuidas oma elu raskemaks teha. Enda loomingus kompab ta hauntoloogia laia maailma piire, mängides vaatajatele tuttavate sümbolite ja kujundite hägustamisega ja tekitades seeläbi ajateljel eksimise efekti. Kirjeldades ennast pigem muusika töötlejana kui võrd heliloojana, koosneb Õunapuu helipalett nii olme salvestistest ja arhiivi sügavustest leitud kõladest kui ka analoogsüntesaatori katsetustest ja akustiliste instrumentide salvestistest, mis on sageli põimitud välja venitatud video sekventsidega raskesti eristatavatest visuaalsetest seikadest.

TÄNAME

- festivali tehnikajuht Eduard Reitman
- EMTA tehnikajuht Nikita Šiškov
- tehniline meeskond Katrin Kvade, Saamuel Pedosk
- lavameistrid Oliver Rikkas, Martin Tuuling, Mihkel Jürgenson, Doğaç İşbilen, Alexander Gonzalez Pavlova
- 23.04 kontserdi Itaalia muusikaakadeemiade võrgustiku koordinaatorid Nicola Ventrella (Conservatorio di Musica „Gesualdo da Venosa” di Potenza), Claudia Marchi (Conservatorio „Arrigo Boito” di Parma), Ernesto Pulignano (Conservatorio di Musica „Giuseppe Martucci” di Salerno)
- 23.04 kontserdi videotehnik Karl Verlin
- 23.04 ja 26.04 kontsertide helirežissöörid Ilja Korjukin, Daniil Kotilevits
- 23.04 ja 26.04 kontsertsalvestuste videorežissöör Marek Vilba
- 24.04 kontserdi koordinaatorid Vittoria Ecclesia, Fabrizio Nastari
- 25.04 kontserdi juhendajad Ülo Krigul, Taavi Kerikmäe
- fotograafid Rene Jakobson, Marlene Leppänen
- kavalehe toimetaja Meeta Morozov
- kavalehe küljendaja Maite Kotta
- EMTA kontserdi- ja etenduskeskus: Svea Ideon-Märks, Gerli Aet Arras
- EMTA kommunikatsioon ja turundus: Evelin Värva, Anu Pilleson
- EMTA saalid: Saara Silvia Soasepp

Triinu Arak, Paolo Girol, Viktoria Grahv, Tarmo Johannes, Erki Kase, Kai Kiiv, Karl Erik Laas, Dimitri Lagutin, Einike Leppik, Markus Robam, Veronika Portsmuth, Valentin Siltšenko, Sander Tuvikene, Mihkel Verlin, Eventech, Eesti Kultuurkapital, Eesti Teatri- ja Muusikamuuseum, Eventech, Itaalia saatkond, Kino Sõprus

Kaasrahastas
Euroopa Liidu programm
„Erasmus+”

Ambasciata d'Italia
Tallinn

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kontserdi- ja etenduskeskus

commute.art

eamt.ee

emtasalid.ee

facebook.com/commutefestival

instagram.com/commutefestival

facebook.com/muusikaakadeemia

Olete väga oodatud jagama kontserdimuljeid!
Tagasiside lingi leiab ka www.commute.art.